C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Harwood Richard E\Harwood_Richard_E-Zemřelo_skutečně_6_milionů.pdb

**PDB Name:** Zemrelo skutecne 6 milionu
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 14.2.2005
**Modification Date:** 14.2.2005
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

═══

Richard E. Harwood
ZEMŘELO SKUTEČNĚ ŠEST MILIONŮ?
Version: Palm.2.0.final
Corrections: 2+
Warning: Dangerous book!
═══

Pravda konečně odhalena:

Předmluva

Kniha "Zemřelo skutečně šest milionů ?" Richarda E. Harwooda už dávno patří mezi revizionistickou klasiku a stala se známou po celém světě. Největší podíl na tom měla skutečnost, že právě tuto knihu si v roce 1983 vybral Ernst Zündel - jeden z předních světových revizionistů dneška - jako literaturu, kterou bude šířit za účelem poukázat na nejasnosti a lži ohledně takzvaného "holocaustu". Zündel byl za publikování této knihy souzen a jako důkazní materiál byla u soudu použita Leuchterova zpráva, která jako první stála na vědecké analýze údajných plynových komor. Tato zpráva byla naprosto převratná a revizionizmus se de facto dělí na období před Leuchterem a po něm. Často se ale zapomíná, že na prvopočátku všeho stála kniha, kterou právě držíte v rukou.

Je škoda, že se s českou verzí knihy můžete setkat až po více než dvaceti letech od jejího vydání, ale na druhou stranu je dobře, že se s ní vůbec můžete setkat. Jistě, knize se nedá upřít jistá zastaralost, ale to je po takové době víc než pochopitelné. Revizionizmus holocaustu za tu dobu urazil velký kus cesty. Upřesnila se některá čísla, vyjasnily se některé otázky, zpřístupnily se tehdy nedostupné archivy atd. Proto už dnes může kniha "Zemřelo skutečně šest milionů ?" jen těžko sloužit jako aktuální revizionistická "učebnice". Ovšem nabízí něco jiného: zajímavý pohled jak na samotnou transformaci otázky holocaustu v průběhu doby, tak na vývoj společensko-politický, vědecký apod. Toto jsou věci, které možná na první pohled s otázkou holocaustu nesouvisí, ale není to pravda - například v době, kdy byla tato kniha psána, byly prakticky všechny koncentrační tábory v komunistické části Evropy naprosto nepřístupné serióznímu vědeckému zkoumání, což mělo pochopitelně na celý problém fatální dopad. A pak je tu ještě jeden nepopiratelný přínos - R. Harwood dal poměrně velký prostor částem o svědeckých výpovědích a dalších tématech, která často dnešní revizionisté opomíjí na úkor technických údajů. I to je jeden z důvodů, proč je hodnota této knihy na jednu stranu překonaná a na druhou stranu neocenitelná.

Sedlis-Diehard
NSEC

ÚVOD

Samozřejmě, propaganda zvěrstev není nic nového. Doprovázela každý konflikt 20. století a nepochybně se to děje i teď. Během první světové války byli třeba Němci obviňováni, že jedli belgické děti, stejně jako že je s potěšením vyhazovali do vzduchu a nabodávali na bajonety. Britové také prohlašovali, že německá vojska údajně pracovala v "Corpse Factory", ve kterých vařila těla svých vlastních mrtvých za účelem získat glycerin a další druhy zboží a další promyšlené urážky na cti císařské armády. Po válce ale bylo v budově Horní sněmovny ministrem zahraničí učiněno odvolání a veřejné prohlášení, kde se omluvil za urážky německé cti a doznal, že to ve skutečnosti byla válečná propaganda.

Žádná taková omluva nebyla učiněna po druhé světové válce. Právě naopak, spíše než by se během let krutá

propaganda týkající se německé okupace a zvláště jejich zacházení se židy zmírnila, děje se opak, zvětšuje se jedovatější a vypracovanější seznam hrůz. Příšerné brožury s odporným obsahem se nepřestaly valit z tiskáren, neustále se doplňuje rostoucí mýtus koncentračních táborů a zvláště příběhů o tom, že ne méně než šest milionů židů v nich bylo vyvražděno. Na následujících stránkách je doloženo, že toto tvrzení je nejkolosálnější kus fikce a nejúspěšnější podvod; ale zde se budu snažit odpovědět na důležitou otázku: čím to, že líčení krutých příběhů druhé světové války je tak neobyčejně odlišné od těch z první ? Proč byly ty další později stáhnuté, přitom ty první jsou opakované víc a víc hlasitěji ? Je možné, že příběh o šesti milionech židů slouží nějakému politickému cíli a nebo je to jen způsob politického vydírání?

Dosud, kdy se to týkalo židovských lidí, se tato lež stala nevyčíslitelným ziskem. Jakákoliv jiná rasa a národ svým způsobem trpěly během druhé světové války, ale nikdo si z toho utrpení tak úspěšně nevypracoval a nečerpal z toho tak velké výhody. Údajný rozměr pronásledování probudil rychle sympatie pro vlast židovského národa, kterou tak dlouho hledali; po válce britská vláda málo zabraňovala ilegální židovské emigraci do Palestiny a netrvalo dlouho, sionisti vyrvali z rukou vlády palestinskou zemi a založili útočiště před pronásledováním, stát Izrael. Opravdu zvláštní fakt je, že židé vyšli z druhé světové války jako vítězná menšina. Dr. Max Nussbaum, bývalý hlavní rabín židovské obce v Berlíně, 11. dubna 1953 uvedl: "Pozice, které dnes ve světě okupují židovští lidé - i přes velké ztráty - jsou desetkrát silnější než před dvaceti roky". "Mělo by se čestně dodat, že tato moc byla upevněná hlavně po finanční stránce, takže údajný masakr šesti milionů je ta nejvýhodnější ukrutnost všech dob. Dosud byla federální vládou Západního Německa vyplacena závratná suma šest tisíc milionů liber, hlavně státu Izrael (který během druhé světové války ještě neexistoval), a také individuálním židovským žadatelům.

## ODRAZOVÁNÍ OD NACIONALISMU

Ale v kruzích politického vydírání má toto tvrzení, že během druhé světové války zemřelo šest milionů židů, dalekosáhlejší následky pro Británii a Evropu, než výhody, které získal židovský národ. A tu narážíme na otázku: Proč tak velká lež ? Co je jejím cílem ? Na prvním místě se to celkově bezohledně používalo na potlačování jakéhokoliv druhu nacionalismu. Když lidé v Británii anebo kdekoliv v evropské zemi zkusili prosadit svoje vlastenectví a chránit svoji národní celistvost v dobách, když je ve hře samotná existence národa, jsou okamžitě označeni za "neonacisty". Neboť samozřejmě nacismus byl nacionalismus a všichni velmi dobře vědí, co se potom stalo - šest milionů židů bylo vyhlazeno ! Tak dlouho, jak bude tento mýtus zveličovaný, všichni lidé zůstanou v otroctví tohoto mýtu; potřeba mezinárodní tolerance a porozumění bude až po potřebě samotného národa Spojených států zničená a celá záruka svobody zrušená.

Klasický příklad používání "šesti milionů" jako protinárodní zbraně se objevuje v Manvellově a Frankově knize The Incomparable Crime (Nesrovnatelný zločin, Londýn, 1967), která pojednává o "genocidě 20. století". Každý, kdo je hrdý na to, že je Brit, bude tak trochu zaskočený zákeřnými útoky na britské impérium, které se nacházejí v této knize. Autoři citují Pandita Nehra, který napsal během svého pobytu v britském vězení v Indii toto: "Od doby, co se Hitler vynořil z temnoty a stal se Führerem Německa, slyšeli jsme už moc o rasismu a nacistické teorii "Herrenvolku"... Ale my v Indii jsme už poznali rasismus ve všech jeho podobách od dob, co začaly vládnout britské zákony. Celá ideologie tohoto zákona byla o "Herrenvolku" a nadřazené rase... Indie jako národ a Indové jako jednotlivci byli podrobeni urážkám, ponižování a pohrdavém chování. Bylo nám řečeno, že Angličané jsou vládnoucí rasa, že jim Bůh dal právo vládnout nám a námi a držet nás podřízené; když jsme protestovali, byly nám připomenuty "tygří kvality vládnoucí rasy"." Autoři Manvell a Frankl ještě pokračují, aby nám tento bod celkem objasnili: "Bílé rasy Evropy a Ameriky," píší, "byly během století zneužívané, aby se považovaly za "Herrenvolk". 20. století, století Osvětimi, dosáhlo prvního stupně v poznávání multirasového partnerství." (viz. str. 14).

## POTLAČENÍ RASOVÉHO PROBLÉMU

Sotva může někdo pochopit předmět tohoto slovního napadení s jeho zákeřně skrytou poznámkou o "multirasovém partnerství". Tedy obžaloba šesti milionů se nepoužívá jen na podlomení principů národa a národní hrdosti, ale ohrožuje i přežití samotné rasy. Je jím ovládána celá populace, stejně tak jako se ve středověku vyhrožovalo pekelným ohněm a zatracením. Mnoho států anglosaského světa, hlavně Británie a Amerika, momentálně čelí nejvážnějšímu nebezpečí v historii, invazi cizích ras. Pokud se na zastavení imigrace a asimilace Afričanů a Asiatů do naší krajiny něco neudělá, budeme v blízké budoucnosti čelit biologické změně a zničení britských lidí tak, jako to existovalo od příchodů Sasů, a to nehledě na krveprolití v rasových konfliktech. Ve stručnosti, jsme v ohrožení ztráty naší evropské kultury a rasového dědictví. Ale co se stane, když se někdo odváží mluvit o rasových problémech, o jeho biologických a politických následcích? Je označen za nejodpornějšího tvora, "rasistu". A co je rasista ? Samozřejmě to stejné jako nacista ! Oni (i když to už bylo každému řečeno) zabili kvůli rasismu šest milionů židů, takže to ve skutečnosti musí být velmi zlá věc. Když Enoch Powell v jednom svém dřívějším projevu poukázal na nebezpečí barevné imigrace do Británie, jistý přední socialista, aby utišil jeho opovážlivost, rozvířil duch Dachau a Osvětimi. Proto jsou jakékoliv

diskuse o rasovém problému a snaze ochránit rasovou celistvost úspěšně znemožněné. Nikdo nemůže nic dělat, jen se divit nad způsobem, jakým se židé po staletí snaží chránit svoji rasu a dělají to tak dodnes. V této snaze jim otevřeně pomáhá příběh o šesti milionech, který, tak jak bajky o náboženství, zdůrazňuje potřebu větší židovské rasové solidarity. Bohužel, pro ostatní lidi to působí celkem opačným způsobem, prokazujíc jim neplodnost v boji za sebezachování.

Cílem následujících stran je celkem jednoduše říct pravdu. Významný historik Harry Elmer Barnes jednou napsal, že "Pokus udělat dostatečný, objektivní a pravdivý průzkum otázky vyhlazování... je určitě tím nejriskantnějším utkáním, jaké může dnes historik a nebo demograf podniknout." Pokusem této riskantní úlohy je přispět nějakým přínosem nejen z hlediska historické pravdy, ale taky shodit z našich rukou okovy lží tak, abychom se mohli svobodně postavit proti nebezpečím, která ohrožují nás všechny.

Richard E. Harwood

## 1. NĚMECKÁ POLITIKA VŮČI ŽIDŮM V PŘEDVÁLEČNÝCH ČASECH

Právem a nebo neprávem Německo za doby Adolfa Hitlera považovalo židy za neloajální a lakomou složku v národní komunitě, a také za viníka úpadku německého kulturního života. Tento názor byl během Výmarské republiky považován spíše za bláznivý, dokud židé nevystoupili na pozice, ve kterých měli viditelnou sílu a vliv na národ, hlavně v zákonech, financích a masových médiích, i když tvořili 5 procent celkové populace. Fakt, že Karl Marx byl žid a že židé jako Rosa Luxemburg a Karl Liebknecht byli prominentní v čele revolučních hnutí v Německu, měl také vliv na přesvědčení nacistů o internacionálních a komunistických sklonech židovských lidí.

Cílem této diskuse není pojednávat o tom, jestli německý postoj vůči židům byl správný a nebo nikoliv anebo soudit, či zákonodárné měření bylo správné nebo ne. Náš cíl je jednoduše, s faktem, že si mysleli o židech to, co si mysleli, dokázat, že nacistické řešení problému bylo zbavit je pomocí různých zákonodárných opatření jejich vlivu na národ a nejhlavnější cíl ze všech celkově podpořit jejich emigraci ze země. V roce 1939 už většina německých židů emigrovala, všichni se svými rozměrnými majetky. Nikdy a nikde nepomýšlelo nacistické vědomí na jejich genocidu.

### ŽIDÉ NAZVALI EMIGRACI "VYHLAZENÍM"

Avšak je nesmírně důležité, že určití židé začali velmi rychle představovat tuto politiku vnitrostátní diskriminace jako rovnocennou s vyhlazením. Kniha Leona Feuchtwagnera a dalších nazvaná Der Gelbe Fleck: Die Ausrottung von 500 000 deutschen Juden (Žlutý flek: Vyhlazení 500 000 německých židů, Paříž 1936) byla součástí antiněmecké propagandy z roku 1936 a jeví se nám jako typický příklad. I přes její neopodstatnění se už od první stránky mluví o ničení židů - jednoduše emigrace byla považována za fyzickou "likvidaci" německého židovstva. Nacistické koncentrační tábory pro politické vězně byly také pokládány za potencionální nástroje genocidy a v knize je speciální zmínka o stovce židů vězněných v Dachau v roce 1936. Šedesát z nich tam bylo už od roku 1933. Dalším příkladem je senzační kniha německého komunisty židovského původu, Hanse Beimlera, nazvaná Four Weeks in the Hands of Hitler´s Hell-Hounds: The Nazi Murder Camp of Dachau (Čtyři týdny v rukách Hitlerových pekelných psů: Nacistický tábor smrti Dachau), která vyšla v New Yorku už v roce 1933. Beimler byl uvězněný, protože se přidal k marxistům a tvrdí, že Dachau je tábor smrti, i když podle svého vlastního přiznaní byl propuštěn už po měsíci. Bývalý režim ve Východním Německu uděloval cenu Hanse Beimlera za zásluhy komunismu.

Fakt, že antinacistická propaganda o genocidě byla rozšiřovaná v takové nemožném a brzkém období lidmi ovlivněnými rasovým anebo politickým postavením, by mohl nezávisle myslícímu pozorovateli naskytnout extrémní varování, když přitom vezmeme v úvahu i stejné události z období války.

Podporování židovské emigrace by nemělo být spojováno s účelem koncentračních táborů v předválečném Německu. Ty byly používané k uvěznění politických odpůrců a rozvracečů - hlavně liberálů, sociálních demokratů a komunistů jakéhokoliv druhu, ze kterých jistá část byli židé tak jako Hans Beimler. Narozdíl od milionů zotročených v Sovětském svazu, počet uvězněných v německých koncentračních táborech byl vždy velmi malý; Reitlinger přiznává, že v roce 1934 až 1938 v celém Německu stěží překročil hranici 20 000 a počet židů nebyl nikdy větší než 3000 (THE S.S.: Alibi of a Nation (S.S.: Alibi národa), Londýn, 1956, str. 253).

### ZÁMĚRY SIONISTICKÉ POLITIKY

Nacistický názor na židovskou emigraci nebyl ohraničený negativní politikou vyhnání, ale byl utvořen v kruhu moderního sionismu. Zakladatel politického sionismu v 19. století Theodore Herzl původně ve svém díle The jewish State (Židovský stát) uváděl Madagaskar jako národní vlast pro židy a o této možnosti vážně uvažovali i nacisti. Před rokem 1933 to byl hlavní článek politického programu Národně socialistické strany a strana ho vydala v podobě letáku. Uvádí se v něm, že obnovení Izraele jako židovského státu je téměř nepřijatelné, protože by to mělo za následek věčnou válku a trhlinu v arabském světě, a to byl i skutečný důvod. Němci nebyli první, kdo navrhoval židovskou emigraci, polská vláda, která brala do úvahy židovskou populaci, už přemýšlela nad tímto plánem a v roce 1937 vyslala na Madagaskar expedici Michaela Lepeckého doprovázeného židovskými zástupci, aby projednala tento složitý problém.

První návrhy sionistů o madagaskarském řešení byly vytvořené se Schachtovým plánem v roce 1938. Na Göringovu radu Hitler souhlasil s vysláním prezidenta říšské banky, Dr. Hjalmara Schachta, do Londýna na diskusi se židovskými zástupci lordem Bearstedem a panem Rubleem z New Yorku (Reitlinger, The Final Solution (Konečné řešení), Londýn, 1953, str.20). Plánem bylo, že aktiva německých židů budou zmražena jako ochrana na mezinárodní půjčku na financování židovské emigrace do Palestiny a Schacht informoval Hitlera o tomto zasedání v Berchtesgadenu 2. ledna 1939. Plán byl poprvé předložen 12. listopadu 1938 na konferenci, kterou svolal Göring, který prozradil, že Hitler už přemýšlel o židovské emigraci do kolonie Madagaskar. Britské odmítnutí přijmout plánované požadavky způsobilo neúspěch tohoto plánu (viz. str. 21). Později v prosinci, M. Georges Bonnet, francouzský zahraniční kancléř, řekl Ribbentropovi, že francouzská vláda sama plánovala evakuaci 10 000 židů na Madagaskar.

Před Schachtovými návrhy o Palestině v roce 1938, které byly v podstatě předmětem dlouhých diskusí, jenž začaly už v roce 1935, bylo uskutečněno více pokusů znemožnit židovskou emigraci do jiných evropských zemí a tyto snahy vyvrcholily na Evianské konferenci v červenci 1938. Avšak v roce 1935 si plán židovské emigrace na Madagaskar postupně získával v německých kruzích stále větší sympatie. Je pravdou, že Helmut Wohltat z německého ministerstva zahraničí diskutoval v Londýně o omezené židovské emigraci do Rodezie a Britské Guayany až v dubnu 1939; ale 24. ledna, kdy Göring napsal ministrovi vnitra Frickovi rozkaz na vytvoření Hlavního emigračního úřadu pro židy a pověřil Heydricha z Hlavního úřadu říšské bezpečnosti vyřešením židovského problému "ve významu emigrace a evakuace", Madagaskarský plán byl studovaný ve vší vážnosti.

V roce 1939 důsledné snahy německé vlády o odchod židů z Říše způsobily emigraci 400 000 německých židů z celkového množství populace okolo 600 000 a dodatečných 480 000 emigrantů z Rakouska a z Československa, což tvořilo skoro celou židovskou populaci. Bylo to vykonáno přes Úřad pro židovskou emigraci v Berlíně a v Praze, který byl založen Adolfem Eichmannem, šéfem Úřadu židovského vyšetřování Gestapa. Němci tak moc chtěli zabezpečit tuto emigraci, že Eichmann dokonce v Rakousku založil výcvikové centrum, kde se mohli mladí židé učit farmařit s představou, že budou ilegálně propašováni do Palestiny (Manvell & Frankl, S.S. and Gestapo (S.S. a Gestapo) str. 60). Kdyby v sobě Hitler choval nějaký záměr na vyhlazení židů, je nepochopitelné, že by více jak 200 000 židům jen tak dovolil opustit území Říše i s velkou částí jejich majetku a o to méně by přemýšlel o jejich masové emigraci do Palestiny anebo na Madagaskar. A dále uvidíme, že o masové emigraci židů z Evropy ještě stále uvažoval i během válečného období, hlavně o Madagaskarském plánu, o kterém Eichmann po porážce Francie v roce 1940 diskutoval s odborníky z francouzského ministerstva kolonizace, neboť Francie se prakticky kolonií vzdala.

## 2. NĚMECKÁ POLITIKA VŮČI ŽIDŮM PO VYPUKNUTÍ VÁLKY

S příchodem války se situace, co se týká židů, drasticky změnila. Není moc známé, že světové židovstvo se samo prohlásilo za bojující stranu ve 2. světové válce, a to byl pro Němce dostatečný důvod k internaci židovského obyvatelstva jako nepřátelské síly. 5. září 1939 Chaim Weizmann, hlavní sionistický vůdce, vyhlásil jménem židů na celém světě válku Německu a prohlásil, že "židé stojí na straně Velké Británie a budou bojovat na straně demokratů... Židovské zastupitelstvo je připraveno dát urychleně vše do pořádku, aby použilo sílu židovských mužů, technické schopnosti, prostředky, atd...." (Jewish Chronicle (Židovská kronika), 8. září 1939).

### UVĚZNĚNÍ NEPŘÁTELSKÝCH CIZINCŮ

Všichni židé byli označeni za agenty, kteří chtějí vést proti Německé říši válku, a to mělo za následek, že Himmler a Heydrich nakonec začali s politikou internace. Stojí za to poznamenat, že Spojené státy a Kanada začaly internovat do zajateckých táborů všechny japonské cizince a obyvatele japonského původu ještě před tím, než Němci uplatnili stejné obranné opatření vůči židům. Kromě toho neexistuje žádný důkaz a nebo prohlášení o jejich neloajálnosti, takové jaké učinil Weizmann. Britové také internovali během Burské války všechny ženy a děti z celkové populace, což mělo za následek, že jich mnoho zemřelo a dodnes ještě nebyli Britové v žádném smyslu obviněni ze záměrného vyhlazování Bůrů.

Uvěznění židů z okupovaných evropských území mělo z německého pohledu sloužit dvěma cílům. První byl zabránit nepokojům a podvratným činnostem. Himmler 11. října 1942 informoval Mussoliniho, že německá politika vůči židům se z důvodů vojenské bezpečnosti ve válečném období změnila od základu. Stěžoval si, že židé v okupovaných oblastech vedli partyzánskou válku, vykonávali sabotážní a špionážní činnost a toto tvrzení potvrdila i oficiální sovětská zpráva,

která byla předána Raymondovi Arthurovi Davisovi, kde se uvádělo, že v Jugoslávii bojovalo s Titem minimálně 35000 židů jako partyzáni. To mělo za následek, že židé byli transportováni do střeženého území a zadržovacích táborů, jak do Německa, tak po březnu 1942 hlavně do Generálního gouvernementu v Polsku.

Jak válka pokračovala, politika se odvíjela od vězněných židů, jejichž práce se využívala na vojenské účely. Hlavní je otázka práce, jestliže vezmeme do úvahy údajný plán genocidy židů, neboť už jen na základě samotné logiky by to později mělo za následek nejnesmyslnější plýtvání pracovní silou, času a energie, přičemž se na dvou frontách bojovalo o přežití. Myšlenka povinných prací získala převahu nad německými plány židovské emigrace právě po útoku na Rusko. Protokol ze 17. dubna mezi Hitlerem a maďarským regentem Horthym ukazuje, že německý vůdce osobně požádal Horthyho o vzdání se 100 000 maďarských židů ve prospěch prací na plánu Luftwaffe o "honbě za letadly" v čase, kdy se počet vzdušných náletů na Německo zvyšoval (The Final Solution (Konečné řešení), Berlín, 1956, str. 478). To se stalo v době, kdy měli už údajně vyhlazovat židy, ale Hitlerova žádost jasně dokazuje, že hlavním cílem bylo zvýšit počet pracovních sil.

V souladu s tímto programem se koncentrační tábory ve skutečnosti staly průmyslovými komplexy. V každém táboře, kde byli židé a jiné národnosti uvězněni, byly rozsáhlé průmyslové továrny, které zásobovaly Němce po vojenské stránce - například továrna na výrobu gumy Buna v Bergen-Belsenu, I.G. Farben Industrie v Osvětimi a elektronická firma Siemens v Ravensbrücku. V mnoha případech se v koncentračních táborech používaly zvláštní bankovky, které se vydávaly jako mzda za práci a umožňovaly vězňům nakupovat v táborových obchodech větší zásoby potravin. Němci chtěli, aby se jim ze systému koncentračních táborů vrátilo co nejvíc ekonomických prostředků, což je úplně v rozporu s nějakým plánem vyvraždit miliony lidí. Ekonomický a administrativní úřad S.S., v jehož čele stál Oswald Pohl, měl za úkol postarat se o to, aby se koncentrační tábory staly hlavními průmyslovými výrobci.

## EMIGRACE JEŠTĚ STÁLE UPŘEDNOSTŇOVÁNA

Avšak viditelné faktory jsou i ty, že i ve válečných letech se Němci stále snažili pokračovat v uskutečnění politiky židovské emigrace. Pádem Francie v roce 1940 se německé vládě naskytla možnost rokovat s Francouzi o přepravě evropských židů na Madagaskar. Srpnové memorandum státního kancléře německého ministerstva zahraničí Luthera roku 1942 ukazuje, že tato rokování vedl mezi červencem a prosincem 1940, když byla potom Francouzy ukončena. Oběžník Lutherova oddělení z 15. srpna 1940 ukazuje, že detaily německého plánu vypracoval Eichmann, neboť jsou podepsané jeho asistentem Denneckerem. Ve skutečnosti byl Eichmann pověřený sestavením detailního madagaskarského plánu a Dannecker byl zaměstnaný výzkumem na francouzském ministerstvu kolonizace (Reitliger, The Final Solution (Konečné řešení), str. 77). Návrhy z 15. srpna zněly, že Interevropská banka by v průběhu fázového programu financovala emigraci čtyř milionů židů. Lutherovo memorandum z roku 1942 ukazuje, že Heydrich do konce srpna dostal Himmlerovo schválení plánů a že ho taky předložil Göringovi. To se přesně dotýká Hitlerova souhlasu, neboť už 17. srpna se Hitlerův tlumočník Schmidt odvolal Mussolinimu na Hitlerovo nabádání se slovy, že "někdo by měl na Madagaskaru založit stát Izrael" (Schmidt, Hitler´s Intepreter (Hitlerův tlumočník), Londýn, 1951, str. 178).

I když Francouzi v prosinci 1940 přerušili rokování o Madagaskaru, Poliakov, ředitel Centra židovské dokumentace v Paříži, připouští, že Němci se i tak zabývali plánem a že Eichmann jím byl po dobu roku 1941 zaneprázdněný. Nakonec se to kvůli vývoji války stalo nepraktické, hlavně po ruské invazi a 10. února 1942 podalo ministerstvo zahraničí informaci, že plán byl dočasně odložen. Toto rozhodnutí poslané na ministerstvo zahraničí Lutherovým asistentem Rademacherem je velmi důležité, neboť nezvratně dokazuje, že výraz "konečné řešení" znamená jen židovskou emigraci, a že transport do východních ghett a koncentračních táborů jako Osvětim měl jen povahu alternativního evakuačního plánu. Ve zprávě se píše: "Válka se Sovětským svazem zatím vytvořila pro konečné řešení možnost disponovat novým územím. To mělo za následek, že Führer rozhodl, že židé nebudou vystěhováni na Madagaskar, ale na východ. Od této chvíle se už Madagaskar nebude používat ve spojitosti s konečným řešením" (Reitlinger, str. 79). Podrobnosti tohoto vystěhování byly rozebrány o měsíc dřív na konferenci ve Wansee, kterou probereme později.

Oba dva, Reitlingen i Poliakov, vyvodili absolutně nepodložená tvrzení, předpokládajíc, že když byl madagaskarský plán odložen, tak Němci museli jistě myslet na "vyhlazení". Jen o měsíc později, 7. března 1942, napsal Goebbels prohlášení, ve kterém uvedl madagaskarský plán jako "konečné řešení" židovské otázky (Manvell & Franklin, Dr. Goebbels, Londýn, 1960, str. 165). Zatím souhlasil s "koncentrováním židů na východě". Později Goebbelsovo prohlášení také zdůrazňuje deportaci na východ (tzv. polský Generální gouvernement) a klade důraz na potřebu tamějších nucených prací. Jen co vystěhování na východ začalo, použití židovské práce se stalo hlavní složkou operace. Z výše uvedeného celku jasně vyplývá, že výraz "konečné řešení" se používá jak na Madagaskar, tak i na východní oblasti, a proto znamená jen deportaci židů.

I později, jako v květu 1944, byli Němci připraveni povolit emigraci z Evropy jednomu milionu židů. Vysvětlení tohoto návrhu podává ve své knize Die Geschichte von Joel Brand (Příběh Joela Branda, Kolín, 1956) Alexander Weissberg, prominentní sovětský židovský vědec deportovaný během Stalinových čistek. Weissberg, který strávil válku v Krakově a tak očekával, že ho Němci umístí do koncentračního tábora, vysvětluje, že na speciální Himmlerovo povolení vyslal Eichmann budapešťského židovského vůdce Joela Branda do Istanbulu s návrhem pro spojence dovolit během

války přesun jednoho milionu židů z Evropy. (Když se má "vyhlazovatelským" spisovatelům věřit, v květnu 1944 zůstal už jen sotva jeden milion židů.) Gestapo přiznalo, že transportace židů měla za následek velké těžkosti na německém válečném úsilí, ale byli ochotni přistoupit na ně jen pod podmínkou jejich výměny za 10 000 plošinových vězňů, kteří by se používali výhradně jen na ruské frontě. Bohužel, plán nevyšel: Britové udělali závěr, že Brand musí být nebezpečný nacistický agent, a tak ho v Caire uvěznili, přitom tisk jeho návrh popírá jako nacistický trik. Winston Churchill, i když hlásal, že zacházení s maďarskými židy bylo asi "největším a nejstrašnějším zločinem, jaký byl spáchán v celosvětové historii", přičemž všem řekl, i Chaimovi Weizmannovi, že Brandovu nabídku nemohl přijmout, neboť by to znamenalo zradu vůči ruským spojencům. I když plán nepřinesl žádné ovoce, dokonale ukazuje, že žádné uskutečněné "úplné" vyhlazení by nedovolilo emigrovat jednomu milionu židů, a také dokazuje, jak nesmírně důležití byli židé v německém válečném snažení.

3. POPULACE A EMIGRACE

Statistiky vztahující se na židovskou populaci nejsou všude udávané do detailu, takže odhady pro evropské země jsou dost rozdílné a také není přesně známé, kolik židů bylo deportováno a umístněno na kterémkoliv místě během let 1939 - 1945. Ve stručnosti, jakkoliv jsou tyto statistiky důvěryhodné, hlavně ty vztahující se na emigraci, s jistotou ukazují, že ze šesti milionů židů nemohla být vyhlazena ani jejich část.

Za prvé, toto tvrzení nemůže ani zdaleka potvrdit vyhlazení evropské židovské civilizace. Podle Chambersovy encyklopedie v celé předválečné Evropě žilo 6,5 milionů židů. Toto by celkem jasně znamenalo, ze byla vyhlazena skoro celá židovská populace. Ale Baseler Nachrichten, neutrální švýcarská publikace, která používala všechna statistická data, dokazuje, že v letech mezi 1933 až 1945 emigrovalo 1,5 milionu židů do Británie, Švédska, Španělska, Portugalska, Austrálie, Číny, Indie, Palestiny a do Spojených států. Dále to potvrzuje židovský novinář Bruno Blau, který 13. července 1948 v newyorských novinách Aufbau udává stejné číslo. Z těchto emigrantů bylo těch, co odešli z Německa před srpnem 1939, asi 400 000. Ve své publikaci Unity in dispersion to na str. 377 potvrzuje i Světový židovský kongres, když uvádí, že "Většině německých židů se podařilo emigrovat ještě před vypuknutím války". Kromě německých židů emigrovalo do srpna 1939 také 220 000 rakouských židů z jejich celkového počtu 280 000, přitom Institut pro židovskou emigraci v Praze zabezpečil emigraci 260 000 židům z bývalého Československa. Takže celkově po srpnu 1939 zůstalo v Německu, Rakousku a Československu jen 360 000 židů. Z Polska před vypuknutím války emigrovalo 500 000 židů. Tato čísla znamenají, že z ostatních evropských zemí (Francie, Holandsko, Itálie, země východní Evropy atd.) emigrovalo přibližně 120 000 židů.

Toto židovské vystěhovalectví před a během válečného stavu zmenšilo počet židů v Evropě na přibližně 5 milionů. Kromě těchto emigrantů musíme ještě připočítat počet židů, který po roce 1939 utekl do Sovětského svazu, a kteří byli později evakuováni z dosahu německých útočníků. Později bude dokázáno, že většina z nich, asi 1 250 000, se odstěhovala z Polska. Ale nehledě na Polsko, Reitlinger přiznává, že v letech 1939 až 1941 uteklo na sovětské území ještě 300 000 jiných evropských židů. To dohromady představuje 1 550 000 židů, kteří emigrovali do Sovětského svazu. 9. července 1945 uvedl Freiling Foster v časopise Colliers o židech v Rusku, že "od roku 1939 se 2 200 000 přestěhovalo, aby uniklo nacistům", ale náš nižší odhad je asi správnější.

Židovská emigrace do Sovětského svazu proto snížila počet židů, kteří byli v dosahu německé okupace na množství okolo 3,5 milionu, přibližně na 3 450 000. Z těch musí být odpočítáni židé v neutrálních evropských státech, které následkům války unikly. Podle Světového almanachu (str. 594) z roku 1942 byl počet židů žijících v Británii, Gibraltaru, Portugalsku, Španělsku, Irsku a Turecku 413 128.

3 MILIONY ŽIDŮ V EVROPĚ

A proto je přibližný počet 3 milióny židů na území okupovaném Německem správný, protože jsou správné také dostupné emigrační statistiky. Asi ke stejnému číslu se můžeme dopočítat, když stejným způsobem prozkoumáme statistiky o židovské populaci, která zůstala v zemích, které okupovala Říše. Víc jak polovina těch židů, která se přestěhovala do Sovětského svazu, přišla z Polska. Často se tvrdí, že válka s Polskem přinesla do sfér německého vlivu asi 3 miliony dalších židů, ze kterých byli skoro všichni "vyhlazení". Tento omyl je velmi důležitý. Sčítání lidu v Polsku v roce 1931 uvádí počet židů 2 732 600 (Reitliger, die Endlösung (Konečné řešení), str. 36). Reitliger uvádí, že na jaře 1939 se nejméně 1 170 000 z nich nacházelo v zónách okupovaných Rusy, ze kterých byl asi jeden milion po německé invazi v červenci 1941 evakuován na Ural a jižní Sibiř (viz. str.50). Jak už bylo uvedeno, asi 500 000 židů emigrovalo z Polska ještě před válkou. Dále novinář Raymond Arthur Davis, který strávil válku v Sovětském svazu, poznamenal, že v mezi lety 1939 a 1941 emigrovalo asi 250 000 židů ze zemí okupovaných Německem do Ruska a rozprchli se do všech sovětských provincií (Odyssey through hell (Odysea přes peklo), N.Y., 1946). Odečtením tohoto čísla od celkové populace 2 732 600 a připočtením normálního populačního přírůstku nemohlo být koncem roku 1939 pod německou vládou víc jak 1 100 000 polských židů (Gutachen des Institus für Zeitsgeschichte, Mnichov, 1956, str. 80).

K tomu číslu můžeme připočítat i 360 000 židů, kteří po zdlouhavých emigracích zůstali v Německu, Rakousku a v

bývalém Československu (Čechy, Morava a Slovensko). Státní žalobce reprezentující část obžaloby, která se při Norimberském procesu vztahovala na Francii, uvedl, že z 320 000 francouzských židů bylo deportováno 120 000, i když Reitlinger odhaduje jejich počet jen na 50 000. Tedy celkový počet židů pod nacistickou vládou nepřesahuje dva miliony. Deportace ze skandinávských zemí byla malá a z Bulharska dokonce žádná. Když připočítáme židovskou populaci v Holandsku (55 000), Belgii (40 000), Itálii (50 000), Jugoslávii (55 000), Maďarsku (380 000) a v Rumunsku (725 000), celkový počet trochu přesahuje tři miliony. Tento nadbytek způsobuje fakt, že pozdější čísla jsou údaje z doby před válkou, ve kterých není brána v úvahu emigrace, která v těchto zemích představovala asi 120 000 židů (viz nahoře). Takže to dokazuje, že pod německou okupací byly asi tři miliony židů.

## EVAKUACE RUSKÝCH ŽIDŮ

Přesný počet, co se týče ruských židů, je neznámý, a proto byl předmětem extremního přehánění. Židovský statistik Jacob Leszynski uvádí, že v roce 1939 žilo na později Německem okupovaném území, tzv. západním Rusku, 2 100 000 židů. Kromě toho asi 260 000 židů žilo v pobaltských státech jako Estonsko, Litva a Lotyšsko. Podle Louisa Levina, prezidenta Amerického židovského sboru pro Rusko, který po válce procestoval Sovětský svaz a předložil zprávu o postavení tamních židů, většina z nich utekla na východ po tom, co německá armáda provedla svojí invazi. 30. října 1946 v Chicagu prohlásil, že: "Na začátku války byli židé mezi prvními evakuováni ze západních oblastí, které ohrožovali Hitlerovi útočníci, a byli dopraveni na východ Uralu. Zachráněny byly tedy 2 miliony židů." Toto vysoké číslo potvrzuje i židovský novinář David Bergelson, který 5. prosince 1942 napsal do židovských moskevských novin Ainikeit, že "díky evakuaci byla většina (80%) židů z Ukrajiny, Běloruska, Lotyšska a Litvy zachráněna ještě před příchodem Němců." Reitlinger souhlasil se židovským znalcem Josephem Schechtmannem, který přiznal, že bylo zachráněno velké množství, i když počet ruských a baltských židů, kteří zůstali pod německou okupací, odhaduje asi na 650 000 až 850 000 (Reitliger, The Final Solution (Konečné řešení), str. 459). Vzhledem na tyto sovětské židy, kteří zůstali na německém území, bude později dokázáno, že během války nezabily německé akční skupiny víc jak 100 000 osob, což byli partyzáni a bolševičtí komisaři, z nichž nebyli všichni židé. Narozdíl od partyzánů, kteří o sobě tvrdili, že zabíjejí patnáctkrát víc než německá vojska.

## PODLE NEUTRALNÍHO ŠVÝCARSKA BYLO "ŠEST MILIÓNŮ" LEŽ

Proto je jasné, že Němci nemohli získat kontrolu nad a nebo vyhladit kolem šesti milionů židů. Kvůli znemožnění ze strany Sovětského svazu byl po emigracích počet židů na územích okupovaných nacisty sotva víc jak 3 miliony, ze kterých v žádném případě nemohli být všichni uvěznění. Připuštění vyhlazení, i když jen poloviny ze šesti milionů, by znamenalo likvidaci každého žida žijícího v Evropě. A je známé, že po roce 1945 žil v Evropě dost velký počet židů. Philip Friedman v jeho knize Their Brother´s Keepers (Ochránci jejich bratrů, N.Y., str. 13) uvádí, že "vystavení velmi těžké zkoušce nacistického pekla přežil nejméně milion židů", přičemž oficiální číslo židovské Komise společné distribuce je 1 559 600. Ale i když někdo přijme ten pozdější odhad, počet židovských úmrtí během války by mohl přesáhnout hranici 1,5 milionu židů. Právě tento závěr udělaly uznávané noviny Beseler Nachrichten, které vycházely v neutrálním Švýcarsku. V článku nazvaném "Wie hoch ist die Zahl der jüdischen Opfer?" ("Jak vysoké je číslo židovských obětí?", 13. červen 1946) vysvětlují, že jen z čistě populačního a emigračního hlediska popsaného nahoře mohlo existovat maximálně 1,5 milionů židovských válečných obětí. Avšak dále bude nezvratně dokázáno, že skutečný počet je o mnoho nižší, neboť Baseler Nachrichten se odvolává na počet Komise společné distribuce, která uvádí číslo 1 559 600 pozůstalých po válce, ale my ukážeme, že toto číslo bylo kvůli nároku na odškodnění zdvojnásobené. Tato informace ještě nebyla ve Švýcarsku v roce 1946 dostupná.

## NEMOŽNÉ MNOŽSTVÍ NAROZENÝCH

Stejně nesporný důkaz je poskytnutý poválečným světovými židovskými populačními statistikami. Světový almanach z roku 1938 uvádí počet židů na celém světě 16 588 259. Ale po válce, 2. února 1948 New York Times uvádí počet židů 15 600 000 a maximální počet 18 700 000. Tato čísla celkem očividně znemožňují počítaní židovských válečných obětí. 15,5 milionu mínus údajných šest milionů se rovná 9 milionů, čísla New York Times by tedy znamenala, že židé v průběhu deseti let vyprodukováním 7 milionů narozených svůj počet skoro znásobili. To je samozřejmě absurdní.

Proto nám to ukazuje, že velká část ztracených "šesti milionů" jsou emigranti - emigranti do evropských zemí, Sovětského svazu a do Spojených států před, během a po válce. A taky během, ale hlavně ke konci války, vysoký počet emigrantů do Palestiny. Po roce 1945 se ilegálně dostalo do Palestiny velké množství lodí plných židovských pozůstalých, které svého času způsobily britské vládě citelné těžkosti, dokonce tak velké, že je publikace č. 190 (5. listopad 1946) Zapisovacího úřadu H.M. popsala jako "dřív podobnému druhému Exodusu" Byli to tito emigranti do všech částí světa, kteří do roku 1948 nafukovali celosvětovou židovskou populaci na 15 až 18 milionů a asi většina z

nich byli emigranti do Spojených států, kteří tam vstoupili s porušováním mnoha zákonů. 16. srpna 1962 David Ben Gurion, izraelský prezident, uvedl, že sice oficiální židovská populace v Americe je prý 5 600 000, "ale celkový počet by neměl překročit 9 milionů" (Deutch Wochenzeitung, 23. listopadu ;1963). Důvod pro tento velký počet zdůraznil Albert Maisal ve svém článku "Naši nejnovější Američané" (Readers Digest, leden, 1957), neboť prozrazuje, že "krátce po druhé světové válce bylo podle prezidentského nařízení 90% všech víz pro střední a východní Evropu uděleno vykořisťovaným".

Na této straně je otisknutý jen jeden důkaz ze stovek, které se pravidelně objevují v úmrtních rubrikách časopisu Aufbau, který je týdně vydávaný výlučně pro americké židy (16. červen 1972). Ukazuje, jak si židovští emigranti v USA později změnili jména; a jejich předchozí se objevují v závorkách. Například jako Arthur Kingsley (předtím Dr. Königsberger z Frankfurtu). Mohlo se stát, že tito lidé, jejichž jména "zemřela", byli přičteni k chybějícím šesti miliónům.

## 4. ŠEST MILIONŮ: DOKUMENTAČNÍ DŮKAZ

Z předešlého by tedy jasně vyplývalo, že počet šest milionů zavražděných židů neznamená nic jiného, než jen nejasný kompromis mezi mnohými celkem neopodstatněnými dohodami; přičemž pro to, aby to bylo věrohodné, neexistuje ani zlomek dokumentačního důkazu. Příležitostně ho spisovatelé zmenšili, to získalo odzbrojující pohled věrohodnosti. Například lord Russell z Liverpoolu ve své knize Scourge of the Swastika (Metla svastiky, Londýn, 1954) uvádí, že "ne méně jak pět milionů" židů zemřelo v německých koncentračních táborech, přičemž se spokojil s tím, že je někde mezi těmi, co odhadovali 6 milionů a těmi, co dávají přednost čtyřem milionům. Ale přiznává, že "skutečné číslo nebude nikdy známé". Jestli je to tak, je velmi těžké dozvědět se, jak mohl tvrdit "ne méně jak pět milionů". Komise společné distribuce používá 5 012 000, ale židovský "expert" Reitlinger navrhuje nové číslo, 4 192 200 "ztracených židů", ze kterých odhadovaná jedna třetina zemřela z přirozených důvodů. To by nám snížilo počet "úmyslně vyhlazených" na 2 796 000. Avšak Dr. M. Perlzweig, newyorský delegát na tiskové konferenci Světového židovského kongresu v roce 1948, prohlásil: "Cena za úpadek národního socialismu a fašismu je fakt, že díky ukrutnému antisemitismu přišlo o život sedm milionů židů". V tisku a podobných médiích je počet často vyzdvižen příležitostně na osm anebo někdy až devět milionů. Jak jsme to už v předchozí kapitole dokázali, ani jeden z těchto údajů není ani zdaleka věrohodný, ve skutečnosti jsou absurdní.

## FANTASTICKÉ ZVELIČOVÁNÍ

Pokud je známo, první obvinění Němců z masového vydražování židů ve válečné Evropě udělal polský žid Rafael Lemkin ve své knize Axis Rule in Occupied Evropě (V okupované Evropě vládne Trojpakt) vydané v New Yorku v roce 1943. Nějakou zvláštní shodou náhod byl později Lemkin Spojenými národy pověřen navrhnout konvenci o genocidě, čímž se pokoušel zakázat "rasismus". Ve své knize tvrdí, že nacisti vyhladili miliony židů, možná ještě jednou tolik než šest milionů. To by muselo být v roce 1943 opravdu neskutečné, neboť akce se údajně začala až v roce 1942. Tímto způsobem by do roku 1945 musela být zničena celá židovská populace.

Po válce se propagační odhady vyšplhaly do ještě mnohem fantastičtějších výšek. Kurt Gerstein, antinacista, který o sobě tvrdil, že pronikl do S.S., řekl francouzskému vyšetřovali Raymondovi Cartierovi, že ví, že ne méně jak 40 milionů obyvatel koncentračních táborů zemřelo na otrávení plynem. V jeho prvním podepsaném prohlášení z 26. dubna 1945 už snížil počet na 25 milionů, ale i to bylo pro francouzské zpravodajství příliš bizardní a v jeho druhém prohlášení, podepsaném 4. května 1945 v Rottweilu, ještě snížil počet na 6 milionů, který upřednostňoval i Norimberský proces. Gersteinova sestra měla vrozenou nemoc a zemřela na eutanázii, což může naznačovat určité množství mentální nestability u samotného Gersteina. Ve skutečnosti byl v roce 1936 uznaný vinným z posílání excentrických listů. Po jeho dvou "výpovědích" se ve věznici Cherche Midi v Paříži oběsil.

Gerstein uvedl, že informace týkající se vyvražďování židů poslal švédské vládě přes jednoho německého barona, ale z nějakého nevysvětlitelného důvodu jeho zpráva "odešla a ztratila se". Podobně tvrdil, že v srpnu 1942 o celém "vyhlazovacím programu" informoval papežského diplomatického zástupce v Berlíně, ale duchovní osoba mu jednoduše odpověděla, aby "vypadl". Gersteinovy výpovědi oplývají tvrzeními, jako třeba že byl svědkem nejgigantičtější masové popravy (v Belzecu 12 tisíc za jeden den), přičemž druhé prohlášení popisuje Hitlerovu návštěvu ze 6. července 1942 v koncentračním táboře v Polsku, o které se ví, že se nikdy neuskutečnila. Gersteinovo fantastické zveličování nedokázalo nic, kromě toho zdiskreditoval všechna tvrzení okolo masového vyhlazování. Ve skutečnosti evangelický berlínský biskup Wilhelm Dibelius obvinil jeho prohlášení z "nedůvěryhodnosti" (H. Rothfels, "Augenzeugenbericht zu den Massenvergasungen" v Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte, duben, 1953). Proto je neuvěřitelným faktem, že i přes tato obvinění schválila v roce 1955 německá vláda vydání druhého Gersteinova prohlášení (Dokumentation zur Massenvergasung, Bonn, 1955) pro distribuci do německých škol. V něm se uvádí, že Dibelius vložil do Gersteina speciální důvěru a že prohlášení bylo "bez jakékoliv pochybnosti právoplatné". Toto je výrazný důkaz o způsobu, jakým je v Německu zveličováno bezdůvodné obvinění z nacistické genocidy, a to hlavně u mládeže.

Příběh o vyhlazení šesti milionů židů během války kladl hlavní důraz na výpovědi Dr. Wilhelma Hoettla před Norimberským tribunálem. Byl Eichmannův asistent, ale ve skutečnosti spíš divná osoba ve službách amerického zpravodajství, která napsala několik knížek pod pseudonymem Walter Hagen. Hoettl také pracoval pro sovětskou špionáž, spolupracoval s dvěma židovskými emigranty z Vídně, Pergerem a Verberem, kteří během přípravných vyšetřovaní Norimberského procesu vystupovali jako američtí důstojníci. Je zvláštní, že svědecká výpověď u této nanejvýš podezřelé osoby, Hoettla, byla ustanovena jako jediný "důkaz" týkající se vyvraždění šesti milionů židů. V jeho výpovědi ze 26. listopadu 1945 uvedl, že to nevěděl, ale Eichmann mu v Budapešti v roce 1944 řekl, že celkem bylo vyhlazených 6 milionů židů. Je zbytečné uvádět, že Eichmann na svém soudu toto svědectví nikdy nepotvrdil. Hoettl během celého pozdějšího období války pracoval jako americký špion, i proto je opravdu velmi zvláštní, že ačkoliv pracoval přímo pod Heydrichem a Eichmannem, nikdy se nezmínil Američanům ani tím nejmenším náznakem o politice vyvražďování židů.

## ABSENCE DŮKAZŮ

Mělo by být hned na začátku zdůrazněno, že neexistuje ani jediný dokument, který by dokázal, že Němci zamýšleli a nebo vykonávali záměrné vyvražďování židů. Poliakov a Wulf v jejich Das Dritte Reich und die Juden: Dokumente und Aufsätze (Berlín, 1955) se zmůžou jen na svědectví takových lidí jako Hoettl, Ohlendolf a Wisliczeny a později na svědectví získaná mučením v sovětských věznicích. Kvůli nedostatku jakýchkoliv důkazů je Poliakov nucený napsat: "tři a nebo čtyři lidé, kteří byli zatáhnutí do vytvoření plánu o úplném vyhlazení, jsou mrtví a nezachovaly se žádné dokumenty". Tohle vypadá velmi uspokojivě. Celkem očividně nejsou obě věci, plán i "tři a nebo čtyři lidé", ničím jiným, než lstivým autorovým předpokladem, který se nedá dokázat. V dokumentech, které se zachovaly, samozřejmě není žádná zmínka o vyhlazení, takže spisovatelé jako Poliakov a Reitlinger musí znovu dělat uspokojivé předpoklady, že takové příkazy byly většinou podávané "ústně". I přes nedostatek jakýchkoliv důkazů tvrdí, že plán na vyvražďování židů musí pocházet z roku 1941, přibližně ve stejné době, kdy začal útok na Rusko. První fáze musí údajně obsahovat masakr sovětských židů, o tomto tvrzení později dokážeme, že je neopodstatněné. O zbytku plánu se předpokládá, že v březnu 1942 začal deportacemi a koncentrací evropských židů ve východních táborech polského Generálního gouvernementu, jako například obrovský průmyslový komplex Osvětim blízko Krakova. Přes fantastické a celkově neopodstatněné předpoklady se dostaneme k tomu, že pod dozorem Eichmannova oddělení transporty na východ vlastně už po příjezdu znamenaly okamžitou smrt v pecích.

Podle Manvella a Frankla (Heinrich Himmler, Londýn, 1965) "se zdá , že politika genocidy vznikla" po "tajných rozhovorech" mezi Hitlerem a Himmlerem (str. 118), přesto se jim to nepodaří dokázat. Reitliger a Poliakov se spolu domnívají o několika "ústních" kontaktech, přičemž prý nikomu jinému nebylo dovolené, aby byl na těchto diskusích přítomen, a že se z nich nezachovaly žádné nahrávky. To je čistá vynalézavost, neboť nepodávají ani kousek důkazu, který by aspoň dokazoval něco o tom, že se tato podivná setkání uskutečnila. William Shirer v jedné celkem divoké a nevěrohodné knize The Rise and Fall of the Third Reich (Vzestup a pád Třetí Říše) podobně mlčí o nějakých předmětech dokumentačního důkazu. Opatrně uvádí, že Hitlerův domnělý rozkaz na vyvraždění židů "zdánlivě nebyl nikdy zaznamenaný na papíře - ještě z něho nebyla objevena ani jedna kopie. Pravděpodobně byl ústně podaný Göringovi, Himmlerovi a Heydrichovi a ti ho předali dál..." (str. 48).

Manvell a Frankl nám předkládají typický příklad "důkazu" podporujícího legendu vyhlazovaní. Citují memorandum z 31. července 1941, poslané Göringem Heydrichovi, který byl v čele Hlavního úřadu říšské bezpečnosti a byl Himmlerův zástupce. Memorandum začíná: "Dokončení úlohy, která vám byla 24. ledna 1939 přidělená, vyřešit židovský problém ve smyslu emigrace a evakuace tím nejlepším způsobem podle skutečných podmínek..." Dodatková úloha v memorandu je "celkové vyřešení (Gesamtlösung) židovského problému na místech německého vlivu v Evropě", o kterém autoři přiznávají, že znamená koncentraci na východě, a to si taky žádá přípravy na "organizační, finanční a materiální záležitosti". Memorandum si potom dále žádá plán do budoucnosti "na očekávané konečné řešení" (Endlösung), což čistě odpovídá ideálnímu a původnímu plánu emigrace a evakuace, které byly vzpomenuty již na začátku nařízení. Nikde není vzpomenuta poznámka o zabíjení lidí, ale Manvell a Frankl nás ubezpečují, že ve skutečnosti je memorandum o tom. Samozřejmě, znovu byla konečná "pravá tvář" odlišná od konečného řešení, ta byla "oznámena Heydrichovi přes Göringa ústně" (viz. str. 118). Praktičnost těchto "ústních" příkazů, které byly vydávány jen tak, když přišly, je očividná.

## KONFERENCE VE WANSEE

Konečné detaily plánu na vyhlazení židů byly zpracovány 20. ledna 1942 na konferenci v Berlíně v Gross Wansee, které předsedal Heydrich (Poliakov, Das Dritte Reich und die Juden, str. 120; Reitlinger The Final Solution, str. 95). Účastníci byli všichni úředníci všech německých ministerstev a Hlavní úřad Gestapa reprezentovali Müller a Eichmann. Reitlinger, Manvell a Frankl považují návrhy této konference za svůj triumf v dokazování plánu o genocidě, ale pravda

je taková, že takový plán nebyl vůbec vzpomenutý a co víc, svobodně to přiznávají. Manvel a Frankl to raději nepřesvědčivě zamlouvají slovy, že "Návrhy byly zahaleny závojem oficiálnosti, který maskuje skutečný smysl slov a termínů, které tam byly používány" (The incomporable Crime, Londýn, 1946, str. 46), což ve skutečnosti znamenalo, že oni věděli, jak si to mají vysvětlit po svém. Co Heydrich skutečně řekl, bylo to, co už bylo nahoře z memoranda citované, Göring ho pověřil připravením vyřešení židovského problému. Prozkoumal historii židovských emigrací a prohlásil, že válka udělala madagarský plán nepraktickým a pokračoval: "Emigrační program se teď nahradil dalším možným řešením, evakuací židů na východ, v souladu s předešlým Führerovým povolením". To vysvětluje, že jejich práce bude zužitkována. Tohle se považuje za hluboce zlý a závažně skrytý význam, že židé mají být vyhlazeni, i když prof. Paul Rassinier, Francouz umístěny v Buchenwaldu, vysvětluje, že to znamená přesně to, co je řečeno, t.j. koncentraci židů na práci v obrovských východních ghettech polského Generálního gouvernementu. "Tam byli internováni, aby vyčkali na konec války, kdy by se znovu otevřelo mezinárodní rokování, které by rozhodlo o jejich budoucnosti. Tohoto rozhodnutí bylo nakonec dosaženo na vnitroministerské konferenci Berlín - Wansee..." (Rassiner, Le Véritable Procés Eichmann, str. 20). Avšak Manvell a Frankl zůstávají i přes úplné nedostatky v tvrzení o vyhlazování neohroženi. O konferenci ve Wansee píšou, že "pravým zmínkám o zabíjení se vyhýbali, Heydrich používal výraz "Arbeitseinsatz im Osten" (pracovní nasazení na východě) (Heinrich Himmler, str. 209). Proč nemáme pracovní nasazení na východě za pracovní nasazení považovat, není vysvětlené.

Podle Reitlingera a ostatních, v následujících měsících roku 1942 proběhly mezi Himmlerem, Heydrichem, Eichmannem a velitelem Hoessem nevyčíslitelné příkazy, které skutečně specifikovaly vyhlazování, ale samozřejmě "ani jeden se nezachoval".

## PŘEKROUCENÁ SLOVA A NEOPODSTATNĚNÉ PŘEDPOKLADY

Celkový nedostatek dokumentačních důkazů, které by podporovaly existenci nějakého plánu na vyhubení, vedl obyčejně k novým výkladům dokumentů, které se zachovaly. Například tvrzení, že dokument pojednávající o deportaci není vůbec o deportaci, ale jen vychytralý způsob řeči o vyhlazování. Manvell a Frankl uvádí, že na "zakrytí genocidy se používaly rozličné termíny, včetně "Aussiedlung" (vystěhování) a "Abbefrörderung" (přesídlování)" (viz. str. 265). Avšak, jak jsme už viděli, předpokládá se, že slova neznamenají to, co říkají, ale jen když dokazují přílišnou nevhodnost. Tento případ se ubírá do neuvěřitelných extrémů, jako např. výklad Heydrichova příkazu na pracovní nasazení na východě. Dalším příkladem je zmínka o Himmlerově příkazu poslat deportované na východ, "to je zabít je" (viz. str. 251). Reitlinger, také bez jakýchkoliv důkazů, dělá to stejné s prohlášením, že z rozvláčných slov na konferenci ve Wansee je zřejmé, že "bylo zamýšleno pomalé zabíjení celé rasy" (viz. str. 98).

Špatný pohled na dokumentační situaci je důležitý, neboť prozrazuje mnoho dohadů a bezdůvodných předpokladů, na kterých byla vybudována legenda o vyhlazování. Němci mají zvláštní náchylnost zaznamenávat vše do nejmenších detailů na papír, přesto doposud není v tisících zachycených dokumentů S.D. a Gestapa, v nahrávkách Úřadu pro říšskou bezpečnost, kartotékách Himlerových štábů ani ve vlastních Hitlerových příkazech ani jediný rozkaz na vyhlazení židů a nebo něco podobného. Později uvidíme, že to ve skutečnosti přiznalo Světové centrum současných židovských dokumentací v Tel-Avivu. Pokusy najít "zamaskované narážky" na genocidu v projevech, jako je například Himmlerova řeč v Posenu roku 1943 před jeho S.S. Obergruppenführery, jsou pravděpodobně celkem beznadějné. Norimberská svědectví získaná po válce, pod stálým nátlakem, jsou prozkoumána v následující kapitole.

## 5. NORIMBERSKÉ PROCESY

O příběhu šesti miliónů, který byl podán soudním znalcem na Norimberských procesech s německými vůdci v letech 1945 až 1949, dokázaly spisy, že je to ta nejhanebnější fraška v historii. Pro ještě podrobnější prostudování křivd, které se udály během procesu, o kterém i polní maršál Montgomery řekl, že udělaly zločin z toho, když někdo prohraje válku, jsou čtenářům doporučovány knihy uvedené dole, ale hlavně vynikající kniha právníka F. J. P. Veala Advance to Barbarism (Barbarský postup, Nelson, 1953).

Na úplný začátek, Norimberské procesy postupovaly na základě hrubých statistických chyb. V projevu obžaloby z 20. listopadu 1945 Sindey Alderman prohlásil, že na Německem okupovaném území žilo 9 600 000 židů. Naše dřívější studie dokazuje, že toto číslo je vysoce nadhodnocené. Je to kvůli: (a) úplné ignoraci všech židovských emigrací v letech 1939 - 1945 a (b) kvůli tomu, že tam byli přidáni i ruští židé v počtu dvou milionů nebo více, kteří nikdy nebyli na území okupovaném Německem. To stejně nafouklé číslo, trochu zvětšené na 9 800 000, použil prof. Shalom Baron proti Eichmannovi na jeho soudu.

Údajných šest milionů obětí se poprvé objevilo v Norimberku při zakládání obžaloby a po tamějším řádění tisku s deseti a nebo více miliony nakonec dosáhlo mezinárodní popularitu a souhlas. Je velmi důležité, že ačkoliv toto zvláštní číslo se dalo použít v nedbalé atmosféře obviňování v roce 1945, tak už nebylo používané při Eichmannově procesu v roce 1961. Jeruzalémský soud se záměrně vyhýbal poznámce o šesti milionech a obžaloba vypracovaná Gideonem Hausnerem jednoduše mluvila o "několika" milionech.

ÚPLNÉ IGNOROVÁNÍ PRÁVNÍCH PRINCIPŮ

Kdyby byl někdo přesvědčený, že vyhlazení židů bylo v Norimberku dokázané pomocí "důkazů", měl by popřemýšlet o základních podstatách soudů, které jsou založené na celkem rozumných právních principech jakéhokoliv druhu. Viníci vystupovali jako žalobci, soudcové a kati; "vinní" byli známí už od začátku. (Mezi soudci byli samozřejmě i Rusové, jejich zločiny jsou nespočitatelné, jako třeba masakr 15 000 polských důstojníků, jejichž část těl byla Němci objevena v Katynském lese blízko Smolensku. Ruský žalobce se pokoušel z tohoto masakru obvinit obžalované Němce.) V Norimberku byla dodatečně udělaná legislativa, podle které jste mohli být souzení za "zločiny", které byly vyhlášeny za zločiny až po tom, kdy jste je spáchali. Do toho času bylo nejzákladnějším právnickým principem to, že osoba může být souzená jen z porušovaní toho zákona, který byl platný v té době, kdy ho osoba porušila. "Nulla Poena Sine Lege."

Pravidla důkazů, která byla po staletí britskou právní vědou utvářena, aby se s maximální přesností, jaká byla možná, zjistila pravdivost obvinění, byla v Norimberku úplně ignorována. Bylo nařízeno, že "Tribunál by se neměl zabývat technickými pravidly důkazů", ale měl by připustit "jakýkoliv důkaz, o kterém se zdálo, že má podmínečný význam", to jest, který by podpořil uznaní vinným. V praxi to znamenalo příjímání nepřímých důkazů a svědectví, která jsou v normálním právním řádu nepřípustná jako nevěrohodná. To, že takové důkazy byly povolené, má velký význam, neboť to je jeden ze základních postupů, při kterém byla pomocí nečestného "písemného přísežného prohlášení" vyrobena legenda o vyhlazení. Přestože během procesu bylo k soudu povoláno jen 240 svědků, bylo soudem na podpoření obžaloby přijato ne méně jak 300 000 takových "písemných přísežných prohlášení", a to bez toho, aby byl tento důkaz vyslechnut pod přísahou. Za těchto okolností mohl kdokoliv z deportovaných a nebo obyvatel tábora udělat takové pomstychtivé tvrzení, jaké jen chtěl. Asi nejvíc neuvěřitelný je fakt, že právníci obžalovaného nemohli podrobit svědky obžaloby křížovému výslechu. Trochu podobná situace vládla i při soudu s Adolfem Eichmannem, kde bylo prohlášeno, že Eichmannův obhájce může být kdykoliv přerušen, "když položí nesnesitelnou otázku", což pravděpodobně znamenalo, když jeho obhájce začne dokazovat nevinu.

Skutečné pozadí Norimberského procesu odhalil americký soudce Justice Wenersturm, předseda jednoho z tribunálu. Byl tak znechucený tamními postupy, že odletěl zpět do Ameriky a v Chicago Tribune zanechal svoji výpověď, kde byl vyjmenován bod za bodem, spolu s jeho negativními komentáři k procesu (Mark Lautern, Das Letzte Wort über Nürnberg, str. 56). Body 3-8 jsou následující:

3. Členové oddělení veřejné žaloby, na místo snahy zformulovat a dosáhnout nových právních principů, byli hnáni jen osobními ambicemi a pomstou.

4. Obžaloba udělala maximálně vše možné, aby zabránila připravení se obhajobě na svůj případ a znemožnila předložení důkazů.

5. Obžaloba, vedená generálem Taylorem, udělala vše, co bylo v jejích silách, aby zabránila uskutečnění jednohlasného usnesení vojenského soudu, t.j. požádat Washington o to, aby byly soudu předloženy a zpřístupněny další dokumentační důkazy, které byly ve vlastnictví americké vlády.

6. 90 procent osob zainteresovaných do Norimberských procesů se skládalo z lidí, kteří, ať z politických nebo rasových důvodů, napomáhali obžalobě.

7. Obžaloba zřejmě věděla, jak naplnit všechny administrativní úřady vojenského soudu "Američany", jejichž naturalizační osvědčení bylo skutečně velmi nové a kteří při administrativních službách anebo překládání atd. vytvořili obžalovaným nepřátelskou atmosféru.

8. Skutečným cílem Norimberských procesů bylo ukázat Němcům zločiny jejich Führera a zároveň záminka, na které byl proces určený... Kdybych sedm měsíců dopředu věděl, co se v Norimberku stane, nikdy bych tam nešel.

Co se týče bodu 6, že 90 procent osob zainteresovaných do Norimberských procesů bylo ovlivněno buďto z politických anebo rasových důvodů, to byl fakt potvrzený i jinými zúčastněnými. Podle Earla Carrola, amerického právníka, 60 procent personálu Úřadu veřejné obžaloby byli němečtí židé, kteří opustili Německo po vyhlášení Hitlerových rasových zákonů. Zpozoroval, že ani ne deset procent Američanů zúčastněných na Norimberských procesech byli skuteční Američané od narození. Vedoucí Úřadu vedení obžaloby, který pracoval po generálovi Taylorovi, byl Robert M. Kepner, německý židovský emigrant. Jemu asistoval Morris Achman. Mark Lautern, který celý proces pozoroval, píše ve své knize: "Přišli všichni: Solomonové, Schlossbergerové a Rabinovitchové, členové Úřadu veřejné obžaloby" (viz. str. 68). Z toho faktu je zřejmé, že základní právní princip, že nikdo nemůže být přísedícím

na soudu, pokud jde o jeho vlastní případ, byl úplně zanedbaný. A co víc, většina svědků byli také židé. Podle prof. Maurice Bardécha, který byl rovněž pozorovatelem procesu, jediným zájmem těchto svědků bylo neukázat jejich nenávist příliš otevřeně a pokoušet se podávat dojem objektivity (Nuremberg ou la Terre Promise, Paříž, 1948,str. 149).

## PŘIZNÁNÍ POD MUČENÍM

Avšak úplně ohromující jsou metody používané v Norimberku na dostání výpovědi a "přiznání", hlavně u těch důstojníků S.S., kteří byli zneužiti k podporování obvinění z vyhlazení. Americký senátor Joseph McCarthy ve svém doznání americkému tisku z 20. května 1949 přivolal pozornost na následující způsoby mučení, které měly zabezpečit přiznání. Uvádí, že ve vězení Schwabisch Hall byli důstojníci S.S. Leibstandarte Adolf Hitler tak dlouho bičováni, dokud se netopili ve své vlastní krvi, a potom, když leželi vysílení na dlažbě, byly jejich pohlavní orgány rozdupány. Jako v přeslavném Mulmadyho procesu prostých vojáků vězni byli vytahováni do vzduchu a biti, dokud nepodepsali ta přiznání, která se po nich žádala. Na základě těchto "přiznání", získaných od generálů S.S. Seppa Dietricha a Joachima Paipera, byla Leibstandarte uznaná jako "vinná organizace". Generál S.S. Oswald Pohl, ekonomický správce systému koncentračních táborů, byl mlácen, dokud nezměnil svoji výpověď. V souvislostech k tomuto případu řekl senátor McCarthy tisku:

"Slyšel jsem svědectví a četl jsem dokumentační důkazy o tom, že obžalované osoby byly mláceny, mučeny a fyzicky týrány metodami, které se mohly zrodit jen v nemocné mysli. Byli vystaveni předstíraným popravám a výslechu ze strany soudu, bylo jim řečeno, že jejich rodiny budou zbaveny přídělových lístků. Všechny tyto věci byly uskutečněny se schválením veřejné obžaloby, aby byla zabezpečena psychologická atmosféra potřebná na vydíraní požadovaných přiznání. Když Spojené státy nechají tyto zločiny, které spáchalo pár lidí, nepotrestané, potom nás může celý svět v každém pádě kritizovat a navždy pochybovat o správnosti našich pohnutek a o našem morálním začlenění."

Popsané zastrašující metody byly používané i během procesů ve Frankfurtu nad Mohanem a v Dachau, a velké počty Němců byly uznány vinnými z krutosti na základě jejich použití. Americký soudce Edward L. van Roden, jeden ze tří členů Simpsonovy armádní komise, která byla později pověřena vyšetřováním správnosti metod používaných při dachauském procesu, odhalil metody, které 9. ledna 1949 uveřejnil ve washingtonském Daily News. Jeho zpráva se také objevila 23. ledna 1949 v britských novinách Sunday Pictorial. Metody, které popsal, byly: "Převlékli se za kněze, aby slyšeli přiznaní a přitom vynesli absoluci; mučení s hořícími sirkami, které byly vražené pod nehty; vykopávání zubů a lámání čelistí; samovazba a příděl potravin, které přispívaly k pomalému vyhladovění". Van Roden vysvětlil: "Výroky, které byly přijaty za důkazy, byly získány od lidí držených tři, čtyři a nebo pět měsíců v samovazbě... Vyšetřovatel položil na hlavu obžalovanému černou kuklu a potom ho mosaznou trubkou udeřil do tváře, kopali ho a bili ho gumovými hadicemi... Ve všech 139 případech, které jsem vyšetřoval kromě dvou, byli obžalovaní kopáni do genitálií. Takový standardní operační postup používali naši američtí vyšetřovatelé.

Zodpovědní "američtí" vyšetřovatelé, kteří později při procesech vystupovali jako žalobci, byli por. Burton F. Ellis (předseda komise pro válečné zločiny) a jeho asistenti, kpt. Raphael Schumacker, por. Robert E. Byrne, por. William R. Perl, Morris Elowitz, Harry Thon a Krischbaum. Právním poradcem soudu byl plk. A. H. Rosenfeld. Čtenář z těchto jmen okamžitě pochopí, že většina těchto lidí byla, tak jak to řekl Justice Weersturm, "ovlivněna z rasových důvodů" - to znamená, byli to židé, a proto neměli být nikdy zapojeni do nějakého vyšetřování.

Přes fakt, že "přiznání" týkající se vyhlazení židů bylo získané za těchto podmínek, norimberská svědectví jsou spisovateli jako Reitlinger a jinými považována za nezvratný důkaz o šesti milionech, a tato iluze je udržována tím, že proces byl nestranný a bezúhonný. Když se hlavního veřejného žalobce generála Taylora zeptali, odkud získal počet šest milionů, odpověděl, že to je založené na přiznaní generála S.S. Otta Ohlendorfa. I on byl mučený a jeho případ je vyšetřovaný níže. Ale pokud se tito "přiznaní" berou vůbec v úvahu, nemůžeme udělat nic lepšího, než citovat britský Sunday Pictorial, kde se znovu zaměřují na zprávu soudce van Rodena: "Ze silných mužů se staly zlomené trosky připravené zamumlat jakékoliv přiznaní, které od nich žalobci požadovali."

## WISLICZENYHO VÝPOVĚĎ

Teď se podíváme na některé norimberské dokumenty. Dokument, který je při podporování legendy o šesti milionech nejvíce citovaný a který figuruje hlavně v Poliakově a Wulfově knize Das Dritte Reich und die Juden: Dokumente und Aufsätze, je výpověď kapitána S.S. Dietera Wisliczenyho, asistenta úřadu Adolfa Eichmanna a pozdějšího velitele Gestapa na Slovensku. Tato výpověď byla získána za ještě extrémnějších podmínek, než jsou ty, které jsou popsány výše, neboť Wisliczeny padl do rukou českým komunistům a byl "vyslýchán" v listopadu 1946 v sověty kontrolované bratislavské věznici. Vystavený mučení se Wysliczeny změnil na nervózní trosku a ještě před jeho odsouzením se stal obětí nekontrolovatelných záchvatů, při kterých hodiny vzlykal. I když podmínky, při kterých byla získána výpověď, jsou úplně nepřijatelné, Poliakov to raději ignoruje a píše jen: "Ve vězení napsal několik pamětí, které obsahují velmi

zajímavé informace" (Harvest of Hate (Plod nenávisti), str. 3). Tyto paměti obsahují i nefalšované výpovědi, jako například, že Himmler byl nadšený zastánce židovské emigrace, a že emigrace židů z Evropy pokračovala i během války, ale vcelku jsou to typická komunistická "přiznání" udělaná na sovětských ukázkových soudech. Je tam dost častá zmínka o vyhlazování židů a taky hanebný pokus namočit do toho tolik vůdců S.S., jak to jen bylo možné. Celkem běžné jsou i faktické chyby, hlavně výpověď, že válka s Polskem přidala do území, které okupovalo Německo, víc jak 3 miliony židů, což už ale bylo vyvráceno.

## PŘÍPAD EINSATZGRUPPEN

Ve Wisliczenyho výpovědi se na některých místech vzpomínají einsatzgruppen anebo akční skupiny, které byly nasazené v Rusku. U Norimberských procesů byly vykreslovány jako jeden druh, který vyvraždil "šest milionů", což se později ukázalo jako největší zveličování a falšovaní. Einsatzgruppen byly čtyři speciální oddíly vybrané z Gestapa a S.D. (Bezpečnostní služba S.S.), jejichž úkolem bylo zničit partyzány a komunistické komisaře, takže to znamenalo pokračovat ve stopách německých jednotek, které postupovaly stále hlouběji do Ruska. Už v roce 1939 se k Rudé armádě připojilo 34 000 těchto politicky orientovaných komisařů. Během Norimberských procesů měl na starosti aktivity einsatzgruppen sovětský žalobce Rudenko. Obžaloba z roku 1947 tvrdila, že čtyři skupiny během jejich operací údajně v Rusku zabily ne méně jak jeden milion židů jen z toho důvodu, že byli židé.

Toto nepodložené tvrzení bylo potom pečlivě vypracováno; doposud se tvrdí, že vyvraždění sovětských židů za pomoci einsatzgruppen tvořilo první část vyhlazených židů, část druhá měla být transport evropských židů do Polska. Reitlinger přiznává, že skutečný termín "konečné řešení" se vztahoval na emigraci a s likvidací židů neměl nic společného, ale potom tvrdí, že politika vyhlazování začala v roce 1941, v čase německé invaze do Ruska. Má na mysli Hitlerův rozkaz z července 1941 na likvidaci komunistických komisařů a z toho vyvozuje, že rozkaz na vyvraždění všech sovětských židů vydal Hitler einsatzgruppen ústně (Dei Endlösung, str. 91). Jestli je tento předpoklad vůbec na něčem založený, tak je to pravděpodobně bezcenná Wisliczenyho výpověď, která uvádí, že einsatzgruppen dostala rozkaz rozšířit jejich poslání nejen na zničení komunistů a partyzánů, ale i na "úplný masakr" ruských židů.

Je velmi důležité, že se zase jedná o "ústní rozkaz" na vyhlazení židů, o kterém se předpokládá, že byl doprovázený Hitlerovým nefalšovaným písemným příkazem - znovu jedna lstivá a nedokazatelná Reitlingerova domněnka. Skutečnou úlohu einsatzgruppen ukazuje Hitlerův rozkaz z března 1941 podepsaný polním maršálem Keitelem. Uvádí, že Reichsführer S.S. (Himmler) byl v ruském tažení pověřený "úkoly na přípravu politické správy, úlohami, které budou vyplývat z boje, který měl být uskutečněný mezi dvěma proti sobě stojícími politickými systémy" (Manvell & Frankl, viz str. 115). To se jasně vztahuje na eliminaci komunismu, hlavně na politické komisaře, jejichž prvořadým úkolem bylo školit prostý lid o komunismu.

## OHLENDORFŮV SOUD

Nejvíc zavádějícím soudem v Norimberku v případě "einsatzgruppen" je soud generála S.S. Otta Ohlendorfa, velitele S.D., která byla nasazená na Ukrajině a připojená k 11. armádě polního maršála von Mansteina. Ke konci války byl na ministerstvu ekonomiky zaměstnaný jako odborník na zahraniční obchod. Ohlendolf byl jeden z těch, kteří byli vystaveni výše popsanému mučení a při psaní své výpovědi z 5. listopadu 1945 ho "přesvědčili", aby se přiznal, že na jeho osobní rozkaz bylo zabito 90 000 židů. Ohlendorf stál před soudem až v roce 1948, což je velmi dlouho po Norimberském procesu a do této doby trval na tom, že jeho dřívější výpověď byla od něho získána za "pomoci" mučení. Ve své hlavní řeči před tribunálem využil Ohlendorf příležitosti odmítnutí tvrzení Philipa Auerbacha, židovského žalobce a generála Bavorského státního úřadu pro restituci, který toho času žádal náhradu za "jedenáct milionů židů", kteří trpěli v německých koncentračních táborech. Ohlendorf zamítl toto směšné tvrzení a uvádí, že "ani ta nejmenší část těchto lidí, za které Auerbach požaduje odškodné, nikdy neviděla koncentrační tábor". Ohlendorf žil dost dlouho na to, aby viděl, jak byl Auerbach uznán vinným ze zpronevěry a podvodů (falšování dokumentů s cílem dostat obrovské sumy peněz jako odškodné za neexistující lidi), což se stalo ještě před Ohlendorfovou popravou v roce 1951.

Ohlendorf vysvětlil tribunálu, že jeho jednotky měly zabraňovat židovským masakrům, které by po odchodu německých vojsk zorganizovali antisemitističtí Ukrajinci, a popřel obvinění, že by einsatzgruppen jako celek vykonala aspoň čtvrtinu obvinění, která tvrdila obžaloba. Dále trval na tom, že ilegální partyzánská válka v Rusku, proti které měl bojovat, si od německé regulérní armády vyžádala o moc větší ztráty na životech - odhad potvrzený sovětskou vládou, která se chlubila, že partyzáni zabili 500 000 Němců. Ve skutečnosti byl i Franz Stahlecker, velitel einsatzgruppen A pro baltský region a Bělorusko, zabitý v roce 1942 partyzány. Anglický právník F. J. P. Veale, co se týče akčních skupin, vysvětluje, že na ruské frontě vlastně nebyl žádný rozdíl mezi partyzány a civilním obyvatelstvem, neboť každý ruský civilista, který namísto vystupování jako terorista dodržoval statut civilisty, byl vystavený nebezpečí, že bude svými

krajany odsouzený jako zrádce. Veale říká o akčních skupinách toto: "Nejsou tu žádné pochybnosti, že jejich rozkazy byly bojovat proti teroru terorem", a považuje za zvláštní to, že krutosti, které v boji spáchali partyzáni, byly považovány za bezúhonné jen proto, protože se odehrávaly na vítězné straně (viz. str. 223). Ohlendorf měl ten stejný názor, a v trpkém odvolání, které napsal před svojí popravou, obviňuje spojence z pokrytectví.

## PŘEKROUCENÉ POPRAVY AKČNÍCH SKUPIN

Sovětská obvinění, že akční skupiny během svých operací svévolně vyvraždily milion židů, se později vybarvila jako obrovský podvod. Ve skutečnosti tento počet nepotvrzovaly ani ty nejbezvýznamnější statistické záchytné body. Poliakov a Wulf v této souvislosti citují prohlášení Wilhelma Hoetla, pochybného amerického špiona, dvojitého agenta a předchozího Eichmannova asistenta. Hoettl, ještě to bude vzpomínané, tvrdil, že mu Eichmann "řekl", že bylo vyhlazeno šest milionů židů - a dodal, že dva miliony z toho zabily einsatzgruppen. Tento absurdní počet překračoval i ty nejdivočejší odhady sovětského žalobce Rudenka a nedůvěřoval mu ani americký tribunál, který se pokoušel a nakonec i odsoudil Ohlendolfa.

Skutečný počet obětí, za které byly akční skupiny zodpovědné, byl zatím předložený ve studii anglického právníka R. T. Pageta s názvem Manstein, his Campaigns and his trial (Manstein, jeho tažení a jeho soud, Londýn, 1951). Ohlendorfovi vydával rozkazy Manstein. Pagetův úsudek je, že Norimberský tribunál přijal počet, který poskytla sovětská obžaloba, zvětšil počet obětí o víc jak 1 000 procent a to ještě vykreslilo situace, ve kterých tyto oběti vznikly (tato otřesná zkreslení jsou předmětem šesti stran knihy Williama Shirera The Rise and Fall of the Third Reich (Vzestup a pád Třetí říše, str. 1140-46). Zde je potom legendárních šest milionů v malém: ne jeden milion mrtvých, ale sto tisíc. Samozřejmě, jen malá část z nich mohli být židovští partyzáni a komunističtí funkcionáři. Ani netřeba opakovat, že tyto oběti vznikly během vedení ďábelské partyzánské války na východní frontě a že sovětští teroristé tvrdí, že zabili pětkrát tolik lidí jak německá armáda. Ale i přesto přetrvává populární mýtus, že vyhlazovaní židů se začalo akcemi einsatzgruppen v Rusku.

Na závěr můžeme prozkoumat samotný Mansteinův proces, který byl v mnoha věcech podobný norimberským postupům. Hlavně proto, že akční skupina D byla pod Mansteinovým velením (i když se zodpovídala jedině Himmlerovi). Manstein byl dvaašedesátiletý, starý, invalidní polní maršál, který byl odbornou většinou považovaný za nejbrilantnějšího německého generála své doby, ale procesem pro "válečné zločince" odsouzen k hanebné potupě. Ze 16 obvinění 14 předložila ruská komunistická vláda a dvě polská komunistická vláda. Na podání důkazu byl k tomuto procesu předvolaný jen jeden svědek a ten vypověděl tak neuspokojivě, že obžaloba nakonec vzala jeho důkazy zpět. Soud důvěřoval 800 nepřímým dokumentům, které přijal i přesto, že neexistovaly vůbec žádné důkazy o jejich autentičnosti a jejich autorství. Obžaloba předložila Ohledorfovo psané doznání a také doznání jiných čelných představitelů S.S., ale když tito muži byli stále naživu, Mansteinův obhájce Reginald Paget K.C. požadoval, aby seděli na lavici svědků. Americké úřady tuto žádost zamítly a Paget prohlásil, že toto zamítnutí bylo způsobené ze strachu, protože se báli, aby odsouzení neprozradili, jaké metody byly používané, aby je přinutili podepsat jejich doznání. Manstein byl nakonec osvobozen z osmi obvinění, včetně dvou polských, o kterých Paget řekl, že "byla tak očividně zfalšovaná, že se člověk musel divit, proč vůbec byla předložena".

## PROCES OSWALDA POHLA

Případ akčních skupin je odhalujícím pohledem do pozadí metod, které byly používané u Norimberských procesů a při zhotovování mýtu o šesti milionech. Další proces je proces Oswalda Pohla z roku 1948, který je velmi důležitý, protože se týkal přímo správy koncentračních táborů. Pohl byl až do roku 1934 hlavní důstojník německého námořnictva, ale potom ho Himmler požádal, aby přestoupil do S.S. Jako šéf ekonomického a administrativního úřadu S.S. byl hlavní vedoucí osobou uvnitř S.S., která se od roku 1941 zabývala průmyslovou produktivitou koncentračních táborů. Obžaloba dosáhla vrcholného bodu pokrytectví, když řekla Pohlovi, že "s vyřazením židů z jejich vlastního území, odmítnutím vydat jim německé občanství, s jejich vyloučením z veřejných úřadů a nebo s podobnými domácími úpravami, na které si nemohl žádný jiný národ stěžovat, dosáhlo Německo spokojenosti". Pravdou je, že Německo bylo kvůli dělání těchto věcí bombardováno urážkami a ekonomickými sankcemi a jeho vnitrostátní měřítka vůči židům byla hlavně kvůli tomu, že demokrati vyhlásili Německu válku.

Oswald Pohl byl velmi citlivý muž a intelektuál, ze kterého se v průběhu procesu stala troska. Jak už poukázal senátor McCarthy, Pohl podepsal některé obviňující výpovědi poté, kdy byl vystavený těžkému mučení, včetně nepravého přiznání, že v letě 1944 viděl v Osvětimi plynovou komoru. Obžaloba houževnatě předkládala toto obvinění, ale Pohl ho úspěšně odmítal. Cílem obžaloby bylo ukázat tohoto sklíčeného muže jako skutečného ďábla v lidské kůži, což byl dojem, který byl v beznadějné neshodě se svědectvím těch, kteří jej poznali.

Takové svědectví předložil i Heinrich Hoepker, antinacistický přítel Pohlovy ženy, který přicházel s Pohlem v letech

1942-45 často do kontaktu. Hoepker si všiml, že Pohl byl v podstatě tichá osoba s jemným chováním. Po čas návštěvy u Pohla na jaře 1944 se Hoepker setkal s obyvateli koncentračního tábora, kteří pracovali volným způsobem a v pokojné atmosféře, bez jakéhokoliv nátlaku ze strany stráží. Hoepker prohlásil, že Pohl nezastával vůči židům nějaký emocionální postoj a nenamítal nic, když jeho žena hostila Hoepkerovu židovskou přítelkyni Annemarii Jacquesovou u nich doma. Začátkem roku 1945 byl Hoepker přesvědčený, že správce koncentračního tábora byl milosrdný, svědomitý a oddaný sluha, který jen plnil svoji úlohu a později v roce 1945 byl překvapený, když slyšel o obvinění, která byla vznesena vůči Pohlovi a jeho kolegům. Paní Pohlová si všimla, že její muž udržoval klidnou tvář až do března 1945, když navštívil tábor Bergen-Belsen v době, kdy se tam vyskytla tyfová epidemie. Do této doby byl tábor ukázkou čistoty a pořádku, ale chaotické podmínky ke konci války ho dostaly do stavu velkého trápení. Pohl, který kvůli hrozné tísni, která v tom čase války převládala, nebyl schopný zmírnit tamní podmínky, byl tímto zážitkem hluboce otřesený a podle jeho ženy už nikdy nedosáhl svého předešlého duševního klidu.

Dr. Afred Seidl, velevážený právník, který na Norimberských procesech vystupoval jako hlavní obhájce, se houževnatě pustil do práce, aby dosáhl Pohlova osvobození. Seidl byl dlouholetým osobním přítelem obžalovaného a byl úplně přesvědčený o jeho nevině, pokud jde o zfalšování obvinění o plánované genocidě židů. Spojenecký rozsudek, který Pohla uznal vinným, ani v nejmenším nezměnil Seidlův názor. Prohlásil, že obžalobě se vůči Pohlovi nepodařilo vytvořit ani jediný kousek rozumného důkazu.

Jednu z největších obhajob Oswalda Pohla vypověděl ve svých doznání z 8. srpna 1947 podplukovník S.S. Kurt Schmidt-Klevenow, zákonný úředník v ekonomickém a administrativním úřadu S.S. Toto doznání bylo schválně vynecháno z uveřejněných dokumentů známých jako Trials of the War Crimeminals before the Nuremberg Military Tribunals 1946-1949 (Procesy válečných zločinců před Norimberským válečným tribunálem 1946-1949). Schmidt-Klevenow poukazoval, že Pohl plně podporoval soudce Konrada Morgena z úřadu říšské kriminální policie, jehož práce byla vyšetřovat kriminalitu v koncentračních táborech. Dále potom poukážeme na případ, ve kterém Pohl omilostnil velitele S.S. který byl soudem S.S. obžalovaný ze špatného vedení. Schmidt-Klevenow vysvětlil, že Pohl byl nápomocný při připravování soudní pravomoci koncentračních táborů pro místní policejní představitele a přebral osobní iniciativu při zabezpečování přísné disciplíny zaměstnanců tábora. Ve zkratce, důkaz předložený při Pohlově procesu ukazuje, že postupy se nezaobíraly ničím jiným, než úmyslným osočováním pověsti čestného muže, aby podpořily propagandu legendy o genocidě židů v koncentračních táborech, které Pohl spravoval.

## ZFALŠOVANÉ DŮKAZY A NEČESTNÁ PŘIZNÁNÍ

Nepravá svědectví v Norimberku, která obsahovala přepjatá přiznání, která podporovala mýtus o šesti milionech, byla stále získávána od bývalých německých důstojníků pod nátlakem nebo pod těžkým mučením, jako v nedávno uvedených případech a nebo pod ubezpečením, že k těm, kteří podepíšou požadované přiznaní, bude soud shovívavý. Příkladem toho druhého je svědectví generála S.S. Ericha von Bach-Zelewského. Kvůli potlačení povstání polských partyzánů ve Varšavě v srpnu 1944 se mu vyhrožovalo popravou, neboť toto potlačení vedl on spolu s běloruskou brigádou S.S. Proto byl připravený "spolupracovat". Bach-Zelewského důkaz se zakládal na bázi svědectví proti Reichsführerovi S.S. Heinrichovi Himmlerovi na hlavním Norimberském procesu (Trial of the Major War Criminals (Proces s hlavními válečními zločinci) svazek IV., str. 29, 36). V březnu 1941, v předvečer ruské invaze, pozval Himmler na svůj hrad konferenci vyšších představitelů S.S., včetně Bach-Zelewského, který byl odborníkem na partyzánskou válku. Ve svém norimberském svědectví vylíčil Himmlerovu řeč na konferenci o grandiózních termínech o likvidaci lidí ve východní Evropě, ale Göring mu v soudní síni do očí řekl, že jeho svědectví je falešné. Toto velmi hanebné nepodložené tvrzení se dotýkalo údajného Himmlerova výroku, že jediným cílem válečného tažení v Rusku je "hromadně zabít okolo tři sta milionů Slovanů". Co ve skutečnosti Himmler řekl, to doložil jeho náčelník generálního štábu - že válka v Rusku bude mít určitě za následek miliony mrtvých (Manvel & Frankl, viz str. 117). Další nehoráznou lží bylo Bach-Zelewského obvinění, že 31. srpna 1942 byl Himmler přítomný, když oddělení einsatz v Minsku popravilo sto židů, což mělo za následek, že skoro omdlel. Avšak je známé, že Himmler byl toho dne na konferenci v jeho hlavním polním stanu v Žitomiru na Ukrajině (K. Vonwickel, Dei Wehrmacht im Kampf (Wehrmacht v boji), svazek IV., str. 275).

Více se o Bach-Zelewského svědectvích uvádí ve všech knihách o Himmlerovi, hlavně v knize Williho Frischauera Himmler: Evil Genius of the Third Reich (Himmler: Zlý génius Třetí říše, Londýn, 1953, str. 148). Avšak v dubnu 1959 se Bach-Zelewski před západoněmeckým soudem veřejně zřekl svých norimberských svědectví. Přiznal, že jeho dřívější svědectví se ani v nejmenším nezakládají na skutečnosti a že je vyslovil v zájmu prospěšnosti a jeho vlastního přežití. Po opatrném zvážení německý soud přijal jeho odvolání. Netřeba ani říkat, co Veale hned po těchto událostech nazýval "Železná opona diskrétní mlčenlivosti", neboť neměly vůbec žádný vliv na knihy, které rozšiřovaly mýtus o šesti milionech a svědectví Bach-Zelewského se ještě stále přikládá stejná hodnota.

Pravda o Himmlerovi je ironicky poskytována antinacistům Felixem Kerstenem, lékařem a masérem. Protože Kersten odporoval režimu, má sklony podporovat legendu, že internování židů znamenalo jejich vyhubení. Ale když velmi dobře a osobně poznal Himmlera, nemůže mýtu jinak pomoc, než říct pravdu o Himmlerově osobě. Ve své knize Memoirs 1940-1945 (Paměti 1940-1945, Londýn 1956, str. 119) zdůrazňuje, když uvádí, že Heinrich Himmler nechce židy

likvidovat, ale měl raději jejich emigraci za moře. Kersten do toho nenamáčí ani Hitlera. Avšak důvěryhodnost jeho antinacistických pohádek je celkem rozbitá, když při hledání alternativního zločince prohlásil, že skutečným viníkem vyhlazování" je Dr. Goebbels. Toto hloupé tvrzení se lehce vyvrátí skutečností, že Goebbels se stále zabýval madagaskarským plánem i po tom, kdy ho německé ministerstvo zahraničí dočasně zrušilo, což jsme si ukázali již dřív.

To by už bylo asi všechno o falešných důkazech v Norimberku. Také jsou často vzpomínané tisíce nečestných "písemných přísežných prohlášení", které Norimberský soud přijal a ani se nepokusil přesvědčit se o autentičnosti jejich obsahu a nebo aspoň o jejich autorství. Tyto nepřímé dokumenty, často velmi bizardního charakteru, byly tak dlouho představované jako "důkaz", až pokud nenesly požadovaný podpis. Typickým přísežným prohlášením obžaloby při procesu o koncentračních táborech z roku 1947 bylo prohlášení Aloise Hoellriegela, člena zaměstnanců tábora Mauthausen v Rakousku. Toto přísežné prohlášení, o kterém obžaloba prokázala, že bylo zhotovené během Hoellriegelova mučení, už bylo jednou použité na odsouzení generála S.S. Ernsta Kaltenbrunnera v roce 1946. Uvádí se v něm, že operace masového otrávení plynem se uskutečnila v Mauthausenu a že Hoellriegel byl svědkem toho, jak se Kaltenbrunner (kromě Himmlera nejvyšší představitel S.S.) této operace osobně účastnil.

O rok později, v čase procesu o koncentračních táborech (Pohlův proces), bylo nemožné držet se tohoto kusu nesmyslu, když byl soudu znovu předložený. Obhajoba nejenže dokázala, že přísežné prohlášení bylo zfalšované, ale ukázala, že všechna úmrtí v Mauthausenu byla systematicky zapisována místními policejními úřady. Také se podívali do táborového registru a obžaloba se dostala do úzkých, když byl jeden z mauthausenských registrů; z těch, co se zachovaly; předložený jako důkaz. Obhajoba také obdržela početná přísežná prohlášení bývalých obyvatelů Mauthausenu (vězeňský tábor především pro kriminálníky), a ti potvrdili lidské a pořádné podmínky v táboře.

## ZPOCHYBŇOVÁNÍ SPOJENECKÝCH OBVINĚNÍ

K norimberské tyranii a tragédii neexistuje výřečnější svědectví, než vášnivé překvapení a nebo urážlivé zpochybňování obžalovaných ve chvíli, kdy slyšeli svoje obvinění. To se projevilo i v přísežném prohlášení generála majora S.S. Heinze Fanslaua, který za poslední roky války navštívil většinu německých koncentračních táborů. I když patřil k těm vojákům S.S., kteří bojovali v přední linii, velmi se zaobíral podmínkami v koncentračních táborech, a proto si ho spojenci při svých obviněních o spiknutí zničit židy vybrali jako hlavní terč. O tom, že je v tom taky namočený, měly svědčit jeho mnohé kontakty. Když se poprvé uvažovalo, že bude souzený a uznaný vinným, byly proti němu vyrobeny stovky přísežných prohlášení od obyvatelů tábora, které navštívil. Když si Fanslau 6. května přečetl všechna obvinění proti zaměstnancům koncentračních táborů, pochybovačně řekl: "To nemůže být možné, neboť já bych o tom musel taky něco vědět".

Teď by se mělo upozornit i na to, že všude v norimberských spisech je uvedené, že němečtí vůdcové během procesu ani na moment nevěřili nepodloženým tvrzením spojenecké obžaloby. Ani Hermanna Göringa, který byl vystavený plnému náporu norimberské propagandy o ukrutnostech, se nepovedlo přesvědčit. Hans Fritzsche, na soudu nejvyšší funkcionář Goebbelsova ministerstva, uvádí, že Göring i po vyslechnutí Ohlendorfova přísežného prohlášení o einsatzgruppen a Hoessova svědectví o Osvětimi zůstal přesvědčený, že vyhlazování židů je jen propagandistická fikce (The Sword in the Scales (Meč spravedlnosti), Londýn, 1953, str. 145). O jednom bodu obžaloby řekl Göring dost přesvědčivě, že poprvé ho slyšel "přesně zde v Norimberku" (Shirer, viz str. 147). Všichni židovští spisovatelé, Poliakov, Reitlinger, Manvell a Frankl, se snaží namočit Göringa do tohoto údajného vyhlazování, ale Charles Bewley ve svojí práci Hermann Göring (Goettingen, 1956) ukazuje, že v Norimberku nenašel ani ten nejmenší důkaz, který by opodstatnil toto obvinění.

Hans Fritzsche během procesu důkladně zvažuje celou otázku a dospěl k závěru, že tomuto obludnému obvinění nepředcházelo celkem důkazné vyšetřování. Fritzsche, který byl osvobozený, byl Goebbelsovým společníkem a zručným propagandistou. Ukázal, že hlavním bodem obžaloby byl údajný masakr židů. Kaltenbrunner, který byl jako šéf Hlavního úřadu pro říšskou bezpečnost Heydrichovým nástupcem a taky kvůli Himmlerově smrti hlavním obhájcem S.S., si o obviněních z genocidy myslel to stejné, co Göring. Svěřil se Fritzschemu, že obžaloba, díky její technice přinutit svědky k výpovědi a kvůli zadržování důkazů, získala očividné úspěchy, z čehož je předtím obvinili soudci Wenersturm a van Roden.

## 6. OSVĚTIM A POLSKÉ ŽIDOVSTVO

Koncentrační tábor v Osvětimi nedaleko Krakova v Polsku zůstává jako základna údajného vyhlazování milionů židů. Později uvidíme, že když bylo po válce čestnými pozorovateli v britských a amerických zónách objeveno, že v německých táborech jako Dachau a Bergen-Belsen neexistují žádné "plynové komory", pozornost se přesunula na východní tábory, hlavně na Osvětim. Pece tu skutečně existovaly, tak jak to bylo tvrzeno. Naneštěstí se východní tábory nacházely v ruské zóně, takže nikdo nemůže potvrdit, zda jsou tato tvrzení správná a nebo ne. Rusové ještě deset let po válce nedovolili nikomu vidět Osvětim a za tuto dobu mohli změnit její vzhled a poskytnout jistou důvěryhodnost tvrzení, že tam byly vyhubeny miliony lidí. Když někdo pochybuje, že by Rusové byli schopní

takového podvodu, nechť si vzpomene na památník, který byl vztyčen na místech, kde v Rusku zabila Stalinova tajná policie tisíce lidí - ale tyto pomníky je prohlašovaly za oběti německé armády během druhé světové války.

Pravda o Osvětimi je, že to byl nejrozsáhlejší a nejdůležitější průmyslový koncentrační tábor, kde se vyráběly všechny druhy materiálů pro válečný průmysl. Tábor se zakládal na syntetickém uhlí a továrnách na gumu, které postavila I. G. Farben Industrie, pro kterou vězni pracovali. Osvětim také obsahovala polnohospodářskou výzkumnou stanici s laboratořemi, zahradnickými školkami a možnostmi pro dobytkářství, stejně jako Krupovy zbrojní závody. Už jsme podotkli, že hlavní funkcí tábora byl právě tento druh aktivit; všechny velké firmy v nich měly sesterské společnosti, i S.S. si zde dokonce otevřela své vlastní továrny. Zprávy Himmlerových návštěv v táborech ukazují, že jeho hlavním cílem bylo úředně prozkoumat a odhadnout jejich průmyslnou výkonnost. Když v březnu 1941, doprovázený vysokými výkonnými úředníky I. G. Farben, navštívil Osvětim, nezajímal se o problém tábora, ale jen přikázal, že tábor bude rozšířený, aby mohl přibrat dalších 100 000 vězňů, kteří by pracovali pro I. G. Farben. Toto se sotva shoduje s politikou vyvražďování milionů vězňů.

## VÍC A VÍC MILIONŮ

I tak měla být údajně ve skutečnosti v tomto jediném táboře vyhubena polovina ze šesti milionů, někteří spisovatelé uvádějí čtyři a nebo dokonce až pět milionů. Čtyři miliony byl senzační počet, který po tom, co komunisti "vyšetřili" tábor, oznámila sovětská vláda, v tom stejném čase, kdy se pokoušeli obvinit z Katynského masakru Němce. Reitlinger přiznává, že informace, co se týká Osvětimi a jiných bývalých východních táborů, pocházejí z poválečných komunistických režimů ve východní Evropě: "Důkazy o polských táborech smrti byly po válce sbírané hlavně Polskou státní komisí a nebo Ústředním židovským výborem Polska" (The Final Solution (Konečné řešení), str. 631).

Avšak žádný žijící autentický svědek, který na vlastní oči viděl "otrávení plynem", nebyl nikdy prokázán a nebo potvrzen. Benedikt Kautský, který v koncentračních táborech strávil sedm let, z toho tři v Osvětimi, tvrdí ve svojí knize Teufel und Verdammte (Ďábel a prokletí (Zürich, 1946), že tam bylo zabitých "ne méně jak 3 500 000 židů". To byla rozhodně pozoruhodná výpověď, neboť podle jeho vlastního přiznaní nikdy neviděl plynovou komoru. Přiznal se: "Byl jsem ve velkých německých koncentračních táborech. Avšak musím potvrdit fakt, že jsem nikdy v žádném táboře neprocházel okolo něčeho, co by vypadalo jako plynová komora" (str. 272-3). Jediná poprava, které se zúčastnil, byla, když byli dva polští obyvatelé tábora popraveni, neboť zabili dva židovské obyvatele. Kautsky, který byl v říjnu 1942 poslaný z Buchenwaldu, aby pracoval v Auschwitzu-Bune, zdůrazňuje ve své knize, že hlavní vlastností politiky koncentračního tábora bylo používaní vězňů ve vojenském průmyslu, a to až do konce války. Toto se ale neshoduje s údajnou politikou vyvražďování židů.

Vyhlazování v Osvětimi se údajně dělo mezi březnem 1942 a srpnem 1944, proto by počet poloviny ze šesti milionů znamenal vyhlazení a zbavení se asi 94 000 lidí každý měsíc během 32 měsíců - okolo 3500 lidí každý den a noc víc než dva a půl roku. Je to tak nesmyslné, že to sotva potřebuje shrnutí. A Reitlinger ještě celkem vážně tvrdí, že v Osvětimi se Němci každý den mohli zbavit nejméně 6 000 lidí.

I když Reitlingerových 6 000 každý den by do října 1944 znamenalo celkových 5 milionů, všechny takové odhady blednou před divokou fantazií Olgy Lengyelové v její knize Five Chimneys (Pět komínů, (Londýn, 1959). Vydává se za bývalou obyvatelku Osvětimi a tvrdí, že v táboře bylo zpopelněno ne méně než "720 těl za hodinu a 17 280 za 24 hodin". Taky tvrdí, že kromě toho bylo každý den v "jámách smrti" spáleno 8 000 lidí a že proto "bylo každý den vybavených 24 000 těl" (str. 80-1). To by samozřejmě za jediný rok znamenalo osm a půl milionu. Takto by se v Osvětimi mezi březnem 1942 a říjnem 1944 zbavili víc židů, než kolik v tom čase bylo na celém světě. Komentář je zbytečný.

I když v samotné Osvětimi údajně zemřelo několik milionů, Reitliger připouští, že za celé období mezi lednem 1940 a únorem 1945 bylo v táboře zaregistrováno jen 363 000 obyvatel (The S.S. alibi of a Nation (S.S. alibi národa), str. 268) a v žádném případě nebyli všichni z nich židé. Často se uvádí, že mnoho vězňů nebylo nikdy zaregistrováno, ale nikdo o tom neposkytl žádný důkaz. I kdyby tam bylo tolik nezaregistrovaných jako zaregistrovaných, celkem by to znamenalo jen 750 000 vězňů - což pravděpodobně není dost na eliminaci třech a nebo čtyř milionů. Kromě toho velký počet táborové populace byl osvobozený a nebo přesunutý během války někam jinam a ke konci války, v lednu 1945, před ruským postupem, bylo 80 000 vězňů evakuováno na západ.

Na statistické podvody týkající se obětí v Osvětimi bude stačit jeden příklad. Shirer tvrdí, že v roce 1944 bylo za méně jako 46 dní usmrceno ne méně jak 300 000 maďarských židů (viz str. 1156). To by bylo skoro celá maďarská židovská populace, která obsahovala asi 380 000 židů. Ale podle Hlavního statického úřadu v Budapešti bylo v Maďarsku v roce 1946 260 000 židů (co se zhruba shoduje s počtem Komise společné distribuce - 220 000), takže jen 120 000 bylo označeno za více nepobývající na území Maďarska. Z toho bylo 35 000 emigrantů, kteří utekli před komunistickým režimem a dalších 25 000 zadrželi v Rusku po tom, co tam pracovali v německých pracovních praporech. Zůstává nám už jen 60 000 maďarských židů, ale M. E. Namenyi odhaduje, že z Německa se do Maďarska vrátilo 60 000 židů, i když Reitliger říká, že tento počet je příliš vysoký (The Final Solution, str. 497). Je to možné, ale když vezmeme do úvahy

skutečnou emigraci maďarských židů během války (Report of the ICRC (Zpráva Mezinárodní komise červeného kříže), vol. 1., str. 649), počet obětí maďarských židů musí být ve skutečnosti velmi malý.

## OSVĚTIM: ZPRÁVA OČITÉHO SVĚDKA

Některá nová fakta o Osvětimi jsou nakonec začátkem při dělání pokusných objevů. Jsou popsaná v díle nazvaném Die Auschwitz-Lüge: Ein Erlebnisbericht von Thies Chritopherson (Lži o Osvětimi: Zpráva Thiese Christophersona o jeho zážitcích), Roeden Verlag/Mohrkirch, 1973). Německý právník Dr. Manfred Roeden ji uveřejnil v časopise Deutsche Bürger-Initiative a je to očité svědectví o Osvětimi od Thiese Christophersona, který byl do továrních laboratoří Bunawerku poslaný, aby pro Kaiser Wilhelm Institute dělal výzkum o výrobě syntetické gumy. V květnu 1973, nedlouho poté, co se tato zpráva objevila, židovský "lovec nacistů" Simon Wiesenthal napsal Frankfurtské komoře právníků žádost, aby byl vydavatel a autor výše uvedeného, Dr. Roeder, postaven před disciplinární komisi. Stačí už, že vyšetřování se začalo v červenci, ale neobešlo se bez ostré kritiky ze strany tisku, který se ptal: "Je Simon Wiesenthal nový Gauleiter Německa?" (Deutsche Wochezeitung, 27. červenec 1973). (gauleiter = v období nacistického Německa župní vedoucí.)

Z dokumentů, které vedou ke znovuzhodnocení Osvětimi, je Christophersonova zpráva určitě jednou z nejdůležitějších. Strávil tam celý rok 1944, během kterého navštívil všechny oddělené tábory, ze kterých se skládal rozsáhlý osvětimský komplex, včetně Auschwitz-Birkenau, kde se údajně odehrály hromadné masakry židů. Christopherson však vůbec nepochybuje, že to je úplná lež. Píše: "V Osvětimi jsem byl od ledna 1944. Po válce jsem slyšel o masových vraždách, které údajně vůči židovským vězňům spáchalo S.S. a byl jsem překvapený. I přes všechny svědecké výpovědi, zprávy v novinách a rádiové vysílání dodnes nevěřím, že se tyto ohavné činy skutečně staly. Řekl jsem to už mnohokrát a na více místech, ale bez jakéhokoliv výsledku. Obyčejnému člověku se nikdy nevěří." (str. 16).

Časový odstup brání detailnímu shrnutí autorových zážitků z Osvětimi, které obsahují fakta o pořádku a o každodenním životě vězňů, které jsou v úplné neshodě s nepodloženými propagandistickými tvrzeními (str. 22-7). O mnoho důležitější jsou jeho odhalení o údajné existenci vyhlazovacího tábora. "Během mého celého pobytu v Osvětimi jsem si nevšiml ani nejmenšího důkazu o otravování plynem. Ba co víc, zápach hořícího masa, o kterém se mluví, že visel nad táborem, je vyložená lež. V sousedství hlavního tábora (Osvětim I) byly rozlehlé železářské závody, ze kterých přirozeně vycházel zápach roztaveného železa." (str. 33-4). Reitlinger potvrzuje, že v Osvětimi bylo v provozu pět tavných pecí a také pět uhelných dolů, které spolu s továrnami Bunawerku tvořily Osvětim III (viz str. 452). Autor souhlasí, že v Osvětimi určitě existovalo krematorium, "neboť tam žilo 200 000 lidí a v každém městě s 200 000 obyvateli by mělo být krematorium. Je celkem přirozené, že tam umírali lidé - ale nejen vězni. Ve skutečnosti tam zemřela i manželka Obersturmbannführera A. (Christophersonova nadřízeného)" (str. 33). Autor vysvětluje: "V Osvětimi nebyla žádná tajemství. V roce 1944 tam přišla na inspekci Komise mezinárodního červeného kříže. I když jsme měli mnoho inspekcí v Raisku, zabývali se hlavně táborem v Birkenau" (str. 27).

Po válce Christopherson slyšel o údajné existenci budovy s obrovskými komíny v blízkosti hlavního tábora. "O té se předpokládá, že to bylo krematorium. Avšak musím poznamenat fakt, že když jsem já v prosinci 1944 opouštěl tábor v Osvětimi, neviděl jsem tam žádnou takovou budovu." (str. 37). Existuje tato záhadná budova i dnes ? Očividně ne; Reitlinger tvrdí, že byla zničena a v říjnu "před zrakem celého tábora úplně spálena", i když Christopherson nikdy neviděl toto veřejné zničení. Přestože se říká, že se to uskutečnilo "před zrakem tábora", údajně to viděl jen jeden židovský svědek, přesněji Dr. Bendel, neboť tahle událost se spojuje jedině s jeho svědectvím (Reitlinger, viz str. 457). Taková situace je celkem typická. Když dojde na přesné důkazy, nastanou extrémní zvláštnosti; budova byla "zdemolována", dokument "se ztratil", rozkaz byl "ústní". Dnes se návštěvníkům ukazuje malá pec a říká se jim, že tam bylo vyhlazeno několik milionů lidí. Sovětská státní komise, která "vyšetřovala" tábor, 12. května 1945 oznámila, že "za pomoci upravených koeficientů... komise technických odborníků zjistila, že během existence tábora Osvětimi vyhladili v tomto táboře němečtí vrahové ne méně jak čtyři miliony jeho obyvatel..." Reitlingerův překvapivě upřímný komentář k této záležitosti je celkem přiměřený: "Svět vyrostl z nedůvěryhodných ‚upravených koeficientů' a počet čtyři miliony je směšný," (viz str. 60).

Zpráva pana Christophersona vzbuzuje pozornost na velmi záhadné okolnosti. Jediný obžalovaný, který se nedostavil na Osvětimský proces ve Frankfurtu v roce 1963, byl Richard Baer, jako velitel Osvětimi a následník Rudolfa Hoesse. Podle novin Deutsche Wochenzeitung (27. červenec 1973) i přes dokonalé zdraví zemřel náhle ve věznici ještě před začátkem procesu a to "z velmi záhadných důvodů". Baerevo náhlé úmrtí ještě před podáním důkazů je velmi zvláštní, protože pařížské noviny Rivarol zaznamenaly jeho vyjádření, že "během celé doby, co pracoval v Osvětimi, neviděl nikdy žádné plynové komory, ani nevěřil, že takové věci existovaly", a od této výpovědi ho nemohlo nic odradit. Ve stručnosti se Christophersonova zpráva připojuje k obrovské sbírce důkazů, které ukazují, že obrovský průmyslový komplex Osvětim (skládal se ze 30 oddělených částí a dělilo je hlavní železniční spojení Vídeň-Krakov) nebyl ničím jiným než obrovským vojenským výrobním centrem, které, podle přiznání, že tam zaměstnávali vězně na povinné práce, určitě nebylo místem "hromadného vyhlazování".

## VARŠAVSKÉ GHETTO

Podle čísel údajně nejvíce ze všech trpělo při vyhlazování polské židovstvo, ale nejen v Osvětimi, ale i na nekonečném seznamu nově objevených "táborů smrti", jako Treblinka, Sobibor, Belzec, Majdanek, Chelmno a na mnohých ještě nepochopitelnějších místech, o kterých se najednou zdá, že dosáhly významnosti. V centru údajného vyhlazování polských židů je dramatické povstání ve varšavském ghettu v dubnu 1943. Je často objasňováno jako vzpoura proti deportacím do plynových komor; pravděpodobně se údajný předmět Hitlerových a Himmlerových "tajných diskusí" dostal na veřejnost a ve Varšavě si získal širokou publicitu. Případ varšavského ghetta je poučné proniknutí do zrodu legendy o vyhlazování, ve skutečnosti je jeho evakuace, kterou uskutečnili Němci v roce 1943, často podávaná jako "vyhlazení polských židů", i když to s tím nemělo nic co do činění, a po zveřejnění senzačních novel, jako The Wall (Stěna) od Johna Herseyha a nebo Exodus od Leona Ulrise, se těmto bajkám uvěřilo.

Když Němci poprvé okupovali Polsko, z bezpečnostních důvodů zavřeli židy ne do vězeňských táborů, ale do ghett. Jejich vnitřní správa byla v rukou židovské rady, kterou si volili sami a ovládala je nezávislá židovská policie. Aby se předešlo spekulacím, byly v ghettech zavedeny speciální měnové lístky. Ať byl tento systém správný nebo ne, v době války to bylo pochopitelné, a i když je možná ghetto nemilé sociální zařízení, tak v žádném případě není barbarské. A určitě to není organizace na ničení nějaké rasy. Ale samozřejmě se často mluví o tom, že ghetta slouží právě k tomuto účelu. V nedávné publikaci o varšavském ghettu bylo uvedeno neočité tvrzení, že koncentrační tábory "byly náhradou za úmysl nacpat židy do přeplněných ghett a tam je nechat vyhladovět k smrti". Zdá se, že i když Němci používali jakékoliv obranné systémy a i když byli ochotní ochránit podobu komunity ve prospěch židů do jakékoliv míry, nikdy neuniknou obvinění, že je chtěli "vyhladit".

Už bylo dokázáno, že v roce 1931 žilo v Polsku 2 732 600 židů a že po emigraci a útěku do Sovětského svazu jich pod německou kontrolou nezůstalo víc jak 1 100 000. Avšak tento nepopiratelný fakt nezabránil Manvellovi a Franklovi tvrdit, že "když Německo začalo invazi proti Polsku, žily tam víc jak 3 miliony židů", a že v roce 1942 "ještě asi takové dva miliony stále čekaly na smrt" (viz str. 140). Ve skutečnosti byla téměř polovina z toho přibližného jednoho milionů židů v Polsku, asi 400 000 nakonec umístněno do ghetta ve Varšavě, které mělo rozlohu okolo 2,5 čtvereční míle a obklopovalo staré středověké ghetto. Zbytek byl kolem září 1940 přestěhován do polského Generálního gouvernementu. V létě 1942 přikázal Himmler přesídlení všech polských židů do vězeňských táborů, aby je použil k práci, což byl hlavní cíl koncentračních táborů - přidělení práce v Generálním gouvernementu. Proto byly mezi červencem a říjnem 1942 pod dozorem samotné židovské policie pokojně evakuovány a transportovány tři čtvrtiny obyvatel varšavského ghetta. Jak jsme už viděli, transportace do táborů údajně končily "vyhlazováním", ale z dostupných důkazů neexistuje absolutně žádná pochybnost, že to mělo za následek jen užitečné přidělení práce a zabránění nepokojům. Himmler během své překvapivé návštěvy ve Varšavě v lednu 1943 na prvním místě objevil, že 24 000 židů zaregistrovaných jako zbrojní pracovníci ve skutečnosti ilegálně pracovali jako krejčí a výrobci kožichů (Manvell & Frankl viz str. 140). Ghetto bylo také používané jako základna pro podvratné akce, které byly uskutečněné ve více oblastech Varšavy.

Po šesti měsících pokojné evakuace, když už v obytné části ghetta zůstalo jen asi 60 000 židů, se Němci 18. ledna 1943 setkali s ozbrojenou vzpourou. Manvell a Frankl přiznávají, že "židé zapletení do plánovaného odporu se už delší čas zabývali pašováním zbraní z venkovního světa a bojové skupiny zabíjely a střílely muže od S.S. a milicí. Na tyto se vztahoval rozkaz řadové deportace". Teroristickým vzbouřencům v ghettu také pomáhala Polská Partia Robotnicza, komunistická Polská dělnická strana. Při těchto okolnostech vzpoury, kterou vyvolali partyzáni a komunisti, bylo okupační vojsko, jakým v podobné situaci armáda byla, přivoláno, aby potlačilo teroristy, a kdyby to bylo potřebné, tak i za cenu zničení samotných obytných ploch. Mělo by se pamatovat na to, že celý proces evakuace by pokračoval pokojně, kdyby nebylo extrémistů z řad obyvatel, kteří naplánovali ozbrojenou vzpouru, která byla od začátku odsouzená k zániku. Když zástupce generála S.S. vstoupil s obrněnými vozidly 19. dubna do ghetta, okamžitě se dostal do palby a ztratil dvanáct mužů; německé a polské oběti bojů, které trvaly čtyři týdny, dosáhly počtu 101 zabitých a zraněných mužů. Tvrdohlavý a nesmyslný odpor židovské bojové organizace proti obrovské přesile vedl k odhadovaným 12 000 židovským obětí, většina z nich zůstala v hořících domech a zákopech. Avšak celkově bylo zatknutých a přesídlených do oblasti Generálního gouvernementu 56 065 obyvatel. Mnoho židů v ghettech si stěžovalo na teror, který na nich páchala jejich vlastní bojová organizace a přes jejich čelní představitele se o tom pokoušeli informovat německé úřady.

## NÁHLÍ POZŮSTALÍ

Okolnosti, které doprovázely povstání ve varšavském ghettu a také deportace do východních táborů, jako například Osvětim, vedly k těm nejzkreslenějším příběhům o osudu polských židů, kteří tvořili největší část židovstva v Evropě. Židovská komise společné distribuce uvádí v číslech, která si připravila pro Norimberský proces, že roku 1945 v Polsku zůstalo jen 80 000 židů. Rovněž uvádí, že v Německu a Rakousku se nenacházely žádné polsko-židovské osoby, což

bylo v rozporu s počty polských židů, které Britové a Američané zatkli kvůli aktivitám na černém trhu. Avšak nový komunistický režim v Polsku nebyl schopný zabránit hlavnímu protižidovskému pogromu v městečku Kielce 4. července 1946, a tak 150 000 polských židů uteklo do Západního Německa. Jejich objevení se tam bylo znepokojující, proto byla jejich emigrace do Palestiny a Spojených států vykonána v rekordním čase. Později byl počet polských židovských pozůstalých podrobený značné opravě; v Americko-židovské ročence 1948-49 bylo uvedených 390 000, což je velký skok z původních 80 000. Další opravy můžeme očekávat v budoucnosti.

7. PAMĚTI Z KONCENTRAČNÍCH TÁBORŮ

Nejvlivnějším zástupcem při propagandě mýtu o vyhlazování byl knižní a časopisový průmysl, který kvůli obchodnímu zisku seznamuje průměrně obeznámené čtenáře s mýtem, který měl čistě politický charakter a cíl. Vrchol rozkvětu těchto knížek, které podporovaly nenávist vůči Německu, byl v 50-tých letech, když jedovatá germanofobie našla připravený trh, ale tento průmysl ještě dnes rozkvétá a pokouší se o nový rozmach. Průmyslové výrobky se skládají hlavně z takzvaných "pamětí", které spadají do dvou základních kategorií: ty, které údajně napsali bývalí příslušníci S.S., velitelé táborů a jiní jim podobní, a ty vzpomínky, při kterých tuhne krev v žilách a údajně pocházejí od bývalých obyvatel koncentračních táborů.

KOMUNISTICKÉ PODVODY

Z toho prvního druhu můžeme jako příklad uvést nejznámější knihu Rudolfa Hoesse Commandant of Auschwitz (Velitel Osvětimi), Londýn 1960), kterou komunistická vláda původně vydala v polském jazyce jako Wspomnienia. Hoess byl mladý muž, který vedl Osvětim od roku 1940. Poprvé ho zatkli Britové a věznili ho ve Flensburgu, ale krátce na to byl vydán dvěma polským komunistickým úřadům, které ho odsoudily na smrt a téměř okamžitě popravily. Takzvané Hoessovy paměti byly, jak si později dokážeme, falešně vyrobené pod komunistickou záštitou, i když samotní komunisté tvrdí, že Hoess dostal "příkaz napsat příběh o svém životě" a vlastnoručně napsaný originál údajně existuje, ale ještě nikdo ho neviděl. Hoess byl komunisty během jeho zatčení vystaven mučení a technikám vymývání mozku a jeho svědectví bylo v Norimberku vyslovováno v nedbalé jednotvárnosti, během které tupě hleděl do prostoru před sebou. I Reitlinger odmítá jeho svědectví jako beznadějně nespolehlivé. Je ve skutečnosti pozoruhodné, kolik "důkazů" tykajících se šesti milionů pochází z komunistických pramenů; obsahují hlavně dokumenty, jako Wisliczenyho výpovědi a Hoessovy "paměti" a tyto knihy jsou v literatuře o vyhlazování nepochybně dvě nejvíc citované položky, tak jako všechny informace o takzvaných "táborech smrti", jako například Osvětim. Tato informace pochází od Židovské historické komise v Polsku, Ústřední komise pro vyšetřování válečných zločinů ve Varšavě a Ruské státní komise pro válečné zločiny v Moskvě.

Reitliger uznává, že Hoessovo svědectví v Norimberku bylo jen výčtem zveličovaní, jako například že v Osvětimi bylo každý den zbaveno života 16 000 lidí, což by mělo ke konci války představovat celkový počet 13 milionů. Namísto odhalení těchto jasných sovětských lží si Reitliger a ostatní raději myslí, že toto absurdní zveličování bylo úměrné k "hrdosti" z udělané profesionální práce. To je ale úplně neslučitelné s údajně autentickými Hoessovými pamětmi, které se při naznačení opačného obrazu chytře pokoušejí o zdánlivou důvěryhodnost. Hoess se měl "přiznat", že v Osvětimi byly vyhlazeny tři miliony lidí, přesto na jeho vlastním procesu ve Varšavě snížila obžaloba číslo na 1 135 000. Avšak už jsme poznamenali, že v roce 1945 po "vyšetření" tábora oznámila sovětská vláda oficiální počet čtyři miliony. Tento druh lhostejného klamaní s miliony lidí ale vůbec netrápí ty spisovatele, kteří píšou o vyhlazování.

Pohled zpět na Hoessovy "paměti" se všemi strašnými detaily by byl nudný. Můžeme se pozastavit u těch stránek o mýtu vyhlazování, které jsou navrhnuty se zřejmým cílem předcházet jakémukoliv důkazu jejich falešnosti. Takový je například způsob, jakým je popsáno nepodložené vyhlazování židů. Prý bylo vykonávané "speciálním oddílem", který se skládal ze židovských vězňů. Vzali si na starost nově přicházející kontingenty, vedli je do obrovských "plynových komor" a potom se zbavili těl. S.S. proto dělala tak málo, že většina táborových členů S.S. byla ponechána v úplné nevědomosti o "vyhlazovacím programu". Samozřejmě, nikdy se nenašel žádný žid, který by tvrdil, že byl členem tohoto strašného "speciálního oddílu", takže celé tvrzení je nedokázané. Ani není třeba opakovat, že žádný živý autentický svědek nebyl nikdy prokázaný.

Závěrečný důkaz, že Hoessovy paměti jsou zfalšované lži, které vymysleli komunisti. Hoess údajně řekl, že svědci Jehovovi údajně schvalovali zabíjení židů v Osvětimi, neboť židé jsou nepřátelé Krista. Je dobře známé, že za dob sovětského Ruska a také ve všech satelitních zemích ve východní Evropě vedli komunisti horkou potlačující kampaň proti svědkům Jehovovým, které považovali za sektu, která je komunistickým myšlenkám nejvíc nebezpečná. To, že je tato sekta v Hoessových pamětech schválně a hrubě osočována, bez jakékoliv pochybnosti dokazuje, že dokumenty jsou komunistického původu.

OBVIŇUJÍCÍ VZPOMÍNKY

"Paměti" Adolfa Eichmanna jsou určitě ty nejvíc zfalšované, jaké dodnes vyšly. Před jeho ilegálním únosem v květnu 1960, který spáchali Izraelité a před pečlivě připraveným procesem před očima mezinárodní veřejnosti o něm slyšelo jen pár lidí. Ve skutečnosti to byla poměrně velmi důležitá osoba, šéf úřadu A4b v oddělení IV (Gestapo) Hlavního úřadu pro říšskou bezpečnost. Jeho úřad spravoval transportace do vězeňských táborů hlavně ze skupiny nepřátelských cizinců, židů. V roce 1960 zaplavila svět úplná potopa nesmyslů o Eichmannovi, ze kterých můžeme jako příklad citovat knihu Comera Clarka Eichmann: The Savage Truth (Eichmann: Pravda o bestii) ("Orgie často trvaly až do šesti do rána, pár hodin před posláním další hromady obětí na smrt," píše Clark v kapitole "Úmrtí jako na běžícím páse a Divoké sexuální orgie", str. 124).

Dost zvláštní je, že údajné "paměti" Adolfa Eichmanna se náhle objevily v době jeho únosu do Izraele. Bez jakéhokoliv posudku byly uveřejněny v americkém časopise Life (28. listopad, 5. prosinec 1960) a údajně je Eichmann dal jednomu novináři krátce před jeho zatčením - opravdu velmi zvláštní náhoda. Avšak jiné zdroje podaly úplně jiné vysvětlení o původu těchto "pamětí" tvrzením, že byly zaznamenané na základě Eichmannových poznatků, které v roce 1955 poskytl svému "společníkovi", i když se nikdo neznepokojoval identifikací této osoby. Stejnou zvláštní náhodou vyšetřovatelé válečných zločinů krátce potom vyhlásili, že v archivech Kongresové knihovny Spojených států, patnáct let po válce, právě "našli kompletní spis" Eichmannova oddělení. Doposud se "paměti zabývaly tím nejmožnějším strašným obviňováním bez toho, aby zabloudily příliš hluboko do říše hluboké fantazie a Eichmann je tam zobrazovaný, jak s obrovskou chutí mluví o "fyzickém ničení židů". Jejich falešnost je také dokázaná faktickými chybami, jako například, že Himmler byl už dubnu 1944 ve vedení záložní armády, namísto až po červencovém spiknutí proti Hitlerovi; to je fakt, který musel Eichmann určitě vědět. Objevení těchto "pamětí" přesně v tom pravém momentu nevzbuzuje žádnou pochybnost, že jejich cílem bylo předložit propagandistický obraz prapůvodního "nenapravitelného nacisty" a ďábla v lidské kůži.

Okolnosti Eichmannova procesu se nás netýkají; dokumenty sovětského původu, které byly používané jako důkazy, jako Wisliczenyho výpověď, už byly prozkoumané a o vysvětlení třístupňové metody, která byla během věznění Eichmanna používaná, aby "spolupracoval", se čtenář dozví v londýnské Židovské kronice z 2. srpna 1960. Pro literaturu o mýtu vyhlazování je důležitý list, který prý Eichmann dobrovolně napsal a odevzdal svým věznitelům v Buenos Aires. Není třeba dodávat, že jeho izraelský původ je příznačně očividný. Nic v něm nenapne lidskou důvěryhodnost tak jako fráze "toto prohlášení podávám z mojí vlastní vůle", ale nejfalešnější a nejpřízračnější je výpověď o jeho údajné vůli objevit se před izraelským soudem, "aby tak mohl být dalším generacím odevzdán pravdivý důkaz".

## VÝMYSLY O TREBLINCE

Poslední vzpomínky, které se objevily v tisku, jsou od Fanze Stangla, bývalého velitele tábora Treblinka v Polsku, který byl v prosinci 1970 odsouzený na doživotní vězení. 8. října 1970 byly uveřejněné v článku londýnského Daily Telegraph Magazin a údajně pocházely ze série vězeňských rozhovorů se Stanglem. Zemřel jen pár dní potom, co byly dokončeny tyto jeho rozhovory. Tyto údajné vzpomínky jsou určitě ty nejkrvavější a nejbizardnější, jaké byly kdy vydané, i když můžeme být vděční i za pár přiznání od autora článku, jako například, že "důkazy předložené během jeho procesu nedokázaly, že by sám Stangl spáchal určité vražedné činy" a že vysvětlení Stanglových začátků v Polsku "byla trochu vymyšlená".

Typickým příkladem takového vymyšlení byl popis první Stanglovy návštěvy v Treblince. Když se přiblížil k tamější železniční stanici, údajně viděl "tisíce těl" jak jsou roztroušena vedle trati, "stovky, ne, tisíce těl, jak se rozkládají a hnijí". A "na stanici byl vlak plný židů, někteří byli už dávno mrtví, několik ještě stále naživu... vypadalo to, jako by tam byli už několik dní". Zpráva dosahuje úplné absurdity, když Stangl údajně vystoupil ze svého auta a "po kolena se zabořil do peněz. Nevěděl jsem, kterým směrem se mám otočit. Bořil jsem se v papírových bankovkách, penězích, drahých kamenech, klenotech a šatech. Byly všude, roztroušené po celém náměstí". Scénu uzavírají "prostitutky z Varšavy, které opilé mávaly, zpívaly, tancovaly a hrály hudbu" a byly na druhé straně zdi s ostnatým drátem. Na doslovné uveřejnění této zprávy o zaboření se "po kolena" v židovských bankovkách a drahých kamenech, uprostřed tisíců hnijících těl a bavících se a zpívajících prostitutek, by se vyžadoval ten nejfenomenálnější stupeň důvěryhodnosti a za každých jiných okolností, které by se netýkaly mýtu o šesti milionech, by tato zpráva byla zamítnuta jako hanebná hloupost.

Výpověď, která určitě okrádá Stanglovy vzpomínky o nějaký náznak autentičnosti, je jeho údajná odpověď, když se ho zeptali, co si myslí, z jakého důvodu byli podle něho židé vyhlazováni. Odpověděl: "Oni chtěli židovské peníze. Záležitost příslušnosti k určité rase byla až na druhém místě." Série rozhovorů údajně ve skutečnosti skončily na velmi pochybné poznámce. Když se ho zeptali, či si myslí, že "v tomto hororu existuje nějaký možný smysl, bývalý nacistický velitel prý oduševněle řekl: "Ano, jsem přesvědčený, že existoval. Možná, že pro židy mělo toto velké utrpení znamenat, aby se vzchopili, aby se z nich stali lidé, aby se mohli ztotožnit s kýmkoliv jiným." Sotva jsme si mohli představit lépe vymyšlenou odpověď.

BESTSELLER JE PODVOD

Z druhého druhu vzpomínek, těch které ukazují křehké židovstvo chycené do neřesti nacismu, je nepochybně nejvíc oslavovaný Deník Anny Frankové a co se týče pravdivosti této knihy, je to strašný vnitřní pohled na vymyšlené propagandistické legendy. Když byl Deník Anny Frankové poprvé vydaný v roce 1952, okamžitě se stal bestsellerem, od té doby byl vydaný ve 40 vydáních a byl natočený i úspěšný hollywoodský film. Otto Frank, otec děvčátka, získal z prodeje knihy celý majetek, jen co se týkalo autorských práv a kniha má za cíl vyprávět skutečnou tragédii života jeho dcery. Se svou přímou výzvou na city lidí kniha a film doslova ovlivnily miliony lidí, což se nepovedlo žádnému jinému příběhu tohoto druhu. A sedm roků po jeho prvním vydaní rozhodl nejvyšší newyorský soud, že kniha je podvod.

Deníky Anny Frankové byly prodávané jako skutečný deník mladého židovského děvčátka z Amsterdamu, který napsala jako dvanáctiletá, přičemž se se svojí rodinou a čtyřmi jinými židy skrývala během německé okupace v zadním pokoji jednoho domu. Nakonec byli zatčeni a převezeni do koncentračního tábora, kde jako 14-letá zemřela. Když byl Otto Frank na konci války osvobozen, opustil tábor, vrátil se do Amsterdamu a mezi hradbami "našel" skrytý deník své dcery.

Pravdu o Deníku Anny Frankové ukázaly poprvé v roce 1959 švédské noviny Fria Ord. Psalo se, že dialogy v "deníku" napsal židovský romanopisec Meyer Levin, který na soudním procesu proti Ottovi Frankovi požadoval mzdu za svojí práci. 15. dubna 1959 se zkrácené švédské články objevily v americkém Economic Council Letter:

"Historie nám předložila mnoho příkladů o mýtech, které žijí delším a bohatším životem, než pravda a můžou se stát o moc úspěšnější něž skutečnost."

"Západní svět poznal pomocí médií příběh židovského děvčátka, jehož cílem bylo předložit to tak, jako by to psalo děvčátko osobně, Deníky Anny Frankové. Každý zpravodajský výzkum této knihy ukázal, že je to nemožné, aby takovou práci napsalo děvče jejího věku."

"Pamětihodné usnesení Nejvyššího newyorského soudu schválilo, že otec Anny Frankové má zaplatit dobře známému americkému židovskému spisovateli Mayerovi Levinovi 50 000 $ jako honorář za Levinovu práci na Deníku Anny Frankové. Ve Švýcarsku slíbil pan Frank svému rasovému bratrovi, že zaplatí ne míň jak 50 000 $, neboť použil Levinův dialog a "vsunul" ho do deníku, který potom vydával za vynikající práci svojí dcery."

Další průzkum přinesl 7. května 1962 odpověď firmy newyorských právníků, která zněla:

"Byl jsem státním zástupcem Meyera Levina ve věci jeho obžaloby proti Ottovi Frankovi a ostatním. Je pravdou, že soudní porota přidělila panu Levinovi 50 000 $ odškodné, jako to bylo naznačené ve vašich novinách. Toto rozhodnutí soudu bylo později soudcem Samuelem C. Colemanem zrušeno z důvodu, že odškodnění nebylo dokázané způsobem, jaký si vyžaduje zákon. Obžaloba byla později vyřízená, přičemž odvolání soudce Colemana zůstalo nevyřešené."

"Obávám se, že samotný případ není oficiálně zapsaný, pokud se bere do úvahy rozhodnutí samotného soudu a nebo i dokonce soudce Colemana. Přesné postupy byly zapsané v Newyorském dodatku 141, druhá část a v 5. druhé části 181. Číslo správního spisu v kanceláři Místních newyorských právníků je 2241-1956 a spis je pravděpodobně pořádně hrubý..."

V celé sérii podvodů spáchaných na podporu mýtu o "holocaustu" a ságy o šesti milionech je ještě jedna lež. Samozřejmě, rozhodnutí soudu o autentičnosti Deníku Anny Frankové nebylo "oficiálně oznámeno".

Krátká zmínka může být udělána i o dalším deníku, který vyšel jen krátce po příběhu Anny Frankové a nesl název Notes from the Warsaw Ghetto: Journal of Emanuel Ringelblum (Poznámky z varšavského ghetta: deník Emanuela Ringelbluma, New York, 1958). Ringelblum byl vůdcem sabotáže proti Němcům v Polsku, jako i povstání ve varšavském ghettu v roce 1943 před tím, než byl nakonec zatčen a roce 1944 popraven. Ringelblumův deník, který mluví o obyčejných "bludech", které bez jakéhokoliv podloženého tvrzení rozšiřují vyhlazování židů v Polsku, vyšel pod tou stejnou komunistickou záštitou jako Hoessovy paměti. McGraw-Hill, vydavatel americké verze, přiznává, že mu odmítli přístup k původním necenzurovaným svazkům, které v roce 1952 vydala ve Varšavě komunistická vláda. Všechny "důkazy"" o holocaustu, které pocházejí z komunistických zdrojů, jsou jako historické dokumenty úplně bezcenné.

NAHROMADĚNÉ VÝMYSLY

Od války nastal bohatý růst senzačních knih o koncentračních táborech, většinou židovského původu a každá z nich hromadí jednu hrůzu za druhou, smíšené úlomky pravdy s těmi nejsměšnějšími výmysly a podvody, nemilosrdně tvořící budování pohádek, ze kterých už dávno zmizel jakýkoliv vztah k historickým faktům. Z těchto typů jsme už

upozornili na absurdních Pět komínů od Olgy Lengyelové ("každý den odstranění 24 000 těl"), Doctor at Auschwitz (Osvětimský doktor) od Miklose Nyiszliho, očividně bájná a vymyšlená postava, This was Aushwitz: The Story of Murder Camp (To byla Osvětim: Příběh o táboře smrti) od Philipa Friedmana a tak dále, až do nekonečna.

Poslední z této řady je kniha Martina Greye For Those I Loved (Pro ty, které jsem miloval, Bodley Head, 1973), která se snaží být zprávou o jeho zážitcích z tábora Treblinka v Polsku. Před tím, než se Grey rozhodl, že napíše paměti, zabýval se prodejem falešných starožitností do Ameriky. Avšak okolnosti, které doprovázely jeho knihu, byly jedinečné, neboť poprvé se vážně zapochybovalo nad autentičností obsahu knihy tohoto druhu. Dokonce i židé, znepokojeni škodou, kterou by to mohlo způsobit, označili jeho knihu za falešnou a ptali se, zda vůbec byl v Treblince, přičemž rádio BBC ho vinilo, proč před napsáním zážitků čekal 28 roků.

Zajímavé zjištění bylo, že v rubrice "osobních názorů" londýnské Židovské kroniky z 30. března 1973 se Greyova kniha úplně odmítá, ale i tak tam byly udělány velké dodatky k mýtu o šesti milionech. Uvádí se tam, že: "Za jeden rok byl v Treblince zavražděn skoro milion lidí. Plynové komory byly den co den zásobované 18 000 lidmi". Je to skutečně hloupé, protože hodně lidí si přečte a přijme takový nesmysl bez toho, aby si ho ověřili. Kdyby bylo každý den zabito 18 000 lidí, počet jeden milion by byl dosažen za 56 dní, ne "za jeden rok". Tento gigantický výkon by zanechal zbylých deset měsíců roku úplně čistých. 18 000 lidí každý den by "za jeden rok" znamenalo celkem 6 480 000. Znamená to tedy, že těch šest milionů zemřelo v Treblince během jednoho roku ? Co potom ty údaje tři a nebo čtyři miliony v Osvětimi ? Tato věc jednoduše ukazuje, že si jednou absurdní zkompromitovaný údaj o šesti milionech získal halasný úspěch a stal se mezinárodně přijatelným, takže mohou být vykonány jakékoli nesmyslné obměny a nikdo ani nepomyslí na to, že by je mohl kritizovat. Ve zpětném pohledu na Greyovu knihu doprovázenou kolonkou Židovské kroniky také odhaluje pohled dovnitř zfalšovaných tvrzení o plynových komorách: "Gray připomíná, že podlahy plynových komor nebyly v rovině, přičemž jiný pozůstalý, který je pomáhal stavět, tvrdí, že byly v jedné rovině..."

Příležitostně se objevují knihy bývalých obyvatel koncentračních táborů, které podávají úplně jiný obraz o podmínkách, jaké v nich převládaly. Taková je i kniha Under Two Dictarors (Pod dvěma diktátory), Londýn, 1950) od Margarety Buberové. Byla to německo-židovská žena, která strávila několik let v brutálních podmínkách ruského vězeňského tábora předtím, než byla v roce 1940 poslána do Ravensbrücku, německého tábora pro ženy. Všimla si, že v jejím kontingentu deportovaných z Ruska byla jediná židovská osoba, která nebyla přímo osvobozena Gestapem. Její kniha předkládá výrazný rozdíl mezi táborem v sovětském Rusku a Německu. V porovnání se zanedbaností, nečistotou a hladověním v ruském táboře našla Ravensbrück jako čistý, civilizovaný a dobře spravovaný. Pravidelné koupele a čisté bílé prádlo se jí zdálo být po její dřívější zkušenosti přepychem a její první jídlo, bílý chleba, omáčka, sladká kaše a sušené ovoce ji navádělo zeptat se druhých obyvatel, zda je 3. srpen 1940 nějaký svátek a nebo slavnostní příležitost. Taky si všimla, že ravensbrücké baráky byly rozlehlejší v porovnání s chatrčemi z nahromaděného bahna v sovětském táboře. V posledních měsících roku 1945 poznala postupný úpadek táborových podmínek, jehož příčiny si vysvětlíme později.

Další zpráva, která je v úplné neshodě s populární propagandou je Die Gestapo Lässt Bitten (Gestapo vás zve) od Charlotty Bormannové, komunistického politického vězně, která byla také umístněna v Ravensbrücku. Nepochybně nejdůležitějším odhalením je výpověď autorky, že bludy o plynových komorách byly záměrné a zlomyslné výmysly, které mezi vězni šířili komunisti. Tato skupina nepřijala Margaretu Buberovou kvůli jejímu věznění v sovětském Rusku. Další šokující obraz o poválečných soudech je fakt, že Charlotte Bormannová nebyla připuštěna svědčit na Rastadském procese se zaměstnanci tábora Ravensbrücku, který se odehrával ve francouzské okupační zóně, což byl obvyklý osud těch, kteří odmítli bajky o vyhlazování.

## 8. POVAHA KONCENTRAČNÍCH TÁBORŮ A PODMÍNEK V NICH BĚHEM VÁLKY

Ve svojí knize Adolf Hitler, Colin Cross, který se k problémům této doby staví o mnoho inteligentněji, než jak je to zvykem, bystře zjišťuje, že "Přemisťování židů a jejich zabíjení v čase beznadějné válečné krize bylo z jakéhokoliv racionálního hlediska pohledu zbytečné" (str. 307). Přesně tak, a z toho bodu se můžeme dobře zeptat na pravděpodobnost iracionalismu a zda to vůbec bylo možné. Je pravděpodobné, že ke konci války, když Němci bojovali o přežití na dvou frontách, by na míle převáželi miliony židů, aby podle předpokladů uspořádali nákladná jatka ? Dopravení třech a nebo čtyř milionů židů jen do samotné Osvětimi (za předpokladu, že takové nafouklé množství existovalo, což není pravda), by se na německé transportační možnosti uvalilo nepřekonatelné břemeno, které by vysílilo podporování daleké ruské fronty. Transportování bájných šesti milionů a nevyčíslitelné množství jiných národností do internačních táborů a jejich ubytování, oblečení a strava, by jednoduše paralyzovalo všechny vojenské operace. Není žádný důvod domnívat se, že úspěšní Němci by takto ohrozili svoji budoucnost.

Na druhé straně, rozumná transportace 363 000 vězňů během války do Osvětimi (množství, o kterém víme, že tam bylo zaregistrováno) dává smysl přinejmenším v poměru k nuceným pracem, pro které tam byli dodávaní. Ve skutečnosti je jisté, že ze třech milionů židů v Evropě byly internovány ne víc jak dva miliony židů, a je pravděpodobné, že číslo se pohybuje kolem 1 500 000. Později ve Zprávě červeného kříže uvidíme, že například na Slovensku se uvěznění v táborech vyhnula celá židovská populace, přičemž jiní byli umístněni ve společných ghettech jako v Terezíně. Kromě

toho deportací ze západní Evropy bylo o mnoho méně. Reitligerův odhad, že z celkové populace 320 000 francouzských židů bylo deportováno jen okolo 50 000, už byl zmíněn.

Otázka musí být položena i tak, zda bylo fyzicky možné zničit ty údajné miliony židů. Měli na to Němci dost času ? Je pravděpodobné, že by spalovali miliony lidí, když měli tak málo pracovních sil a každý vězeň byl potřebný, aby se mohl zapojit do válečné výroby ? Bylo by to možné, za šest měsíců vyhubit milion lidí a zahladit po nich všechny stopy ? Dalo by se takové seskupení židů a jejich popravy udržet v tajnosti ? To jsou druhy otázek, na které by se kriticky myslící osoba měla zeptat. A velmi brzy objeví, že nejen statistické a dokumentační důkazy, ale i jednoduchá logika znevažují bajku o šesti milionech.

I když to nebylo možné, aby se v nich zabíjely miliony lidí, povaha a možnosti koncentračních táborů byly obrovsky přehnané, aby mohlo být toto tvrzení aspoň zdánlivě důvěryhodné. William Shirer v typicky lehkomyslné pasáži uvádí, že "Všechny ze třiceti táborů hlavních nacistických koncentračních táborů byly tábory smrti" (viz str. 1150). To je úplná lež a teď ji nepřijímají ani hlavní propagátoři mýtu o vyhlazování. Shirer také cituje knihu od Eugena Kogona The Theory and Practice of Hell (Teorie a praxe pekla), New York, 1950, str. 227), která jako celkový počet úmrtí ve všech táborech předkládá směšné číslo 7 125 000, přesto Shirer v poznámce přiznává, že je to "nepochybně vysoké".

## "TÁBORY SMRTI" ZA ŽELEZNOU OPONOU

Je pravdou, že spojenecká propaganda v roce 1945 tvrdila, že všechny koncentrační tábory, hlavně ty, které byly na území Německa, byly "tábory smrti", ale ne dlouho. K tomuto problému napsal významný americký historik Harry Elmer Barnes: "Tyto tábory smrti byly nejprve předložené v Německu, například Dachau, Belsen, Buchenwald, Sachsenhausen a Dora, ale následně bylo dokázáno, že v těchto táborech neexistovalo žádné systematické vyhlazovaní. Pozornost se potom obrátila na Osvětim, Treblinku, Belzec, Chelmno, Jonowska, Tarnow, Ravensbrück, Mauthausen, Breznia a Birkenau, což nevyčerpává seznam, jehož délka se mění podle potřeby" (Rampart Journal, léto 1967). To, co se stalo, bylo, že jistí čelní pozorovatelé z britských a amerických okupačních vojsk v Německu zjistili, že mnoho obyvatel zemřelo během posledních měsíců války na nemoci anebo hladem, ale konec konců nenašli žádný důkaz o "plynových komorách". Výsledkem bylo, že východní tábory v ruské zóně, jako Osvětim a Treblinka, se náhle dostaly do popředí jako centrum vyhlazování (přesto nikomu nebylo dovoleno je vidět) a tato náchylnost přetrvává dodnes. V těchto táborech se prý všechno odehrávalo, ale když je zahalila železná opona, nikdo nebyl schopný prozkoumat tato obvinění. Komunisti tvrdí, že v obrovských plynových komorách, které naráz pojmuly i 2 000 lidí, zemřely v Osvětimi čtyři miliony židů - a nikdo nemohl tvrdit opak.

A jaká je pravda o takzvaných "plynových komorách" ? Stephen F. Pinter, který jako právník pro Válečné oddělení Spojených států sloužil v armádě v Německu a Rakousku šest roků po válce, udělal 14. června 1959 v rozsáhle čteném katolickém časopise Our Sunday Visitor následující výpověď:

"V Dachau jsem byl jako právní zástupce Válečného oddělení Spojených států 17 měsíců po válce a můžu potvrdit, že v Dachau nebyla žádná plynová komora. To, co tam bylo návštěvníkům a ohledávačům ukazované a nesprávně popsané jako plynová komora, bylo krematorium. Taky v žádném koncentračním táboře v Německu nebyla plynová komora. Bylo nám řečeno, že plynová komora je v Osvětimi, ale když to bylo v ruské okupační zóně, neměli jsme povolení jít tam vyšetřovat, neboť Rusové by to nedovolili. Z mých šesti poválečných roků strávených v Německu a Rakousku jsem byl schopen stanovit, že jisté množství zabitých židů tu bylo, ale tento počet určitě nikdy nedosáhl čísla milion. Povídal jsem si s tisíci židů, bývalých obyvatel koncentračních táborů v Německu a v Rakousku a v této věci se považuji za velmi kvalifikovaného".

Toto je příběh, který se od obvyklé propagandy velmi odlišuje. Pinter má samozřejmě velké znalosti o problému, ve kterém jsou krematoria představována jako plynové komory. Je to velmi frekventované, a protože v těchto táborech nikdy neexistovaly plynové komory, začal se používat zavádějící výraz "plynová pec" s cílem poplést si plynovou komoru s krematoriem. Krematoria, samostatné pece podobné těm, jaké se používají i dnes, se používala jednoduše na zpopelnění těch osob, které v táboře zemřely z různých přirozených příčin, hlavně na infekční nemoci. Tento fakt byl na závěr dokázán i německým arcibiskupem kardinálem Faulhaberem z Mnichova. Informoval Američany, že v září 1944 bylo během náletu na Mnichov zabito 30 000 lidí. Toho času požádal arcibiskup úřady, aby byla těla obětí zpopelněna v krematoriu v Dachau. Ale bylo mu bohužel řečeno, že tento plán nemůže být vykonaný; krematorium, které má jen jednu pec, nebylo schopné zvládnout kremaci těl obětí náletu. Proto je jasné, že si nemohlo poradit ani s 238 000 židovskými těly, která tam byla údajně zpopelněna. Aby se to dalo uskutečnit, muselo by být krematorium v nonstop provozu 326 roků a získalo by tím 530 tun popela.

## SNÍŽENÍ POČTU OBĚTÍ

Počty obětí v Dachau jsou typickým příkladem zveličování, které jsou od tehdy o dost upravené. V roce 1946 odhalil

pamětní desku Philip Auerbach, židovský státní kancléř bavorské vlády, který byl odsouzen za zpronevěru peněz, o kterých tvrdil, že to je odškodné pro židy, přičemž tyto osoby ve skutečnosti neexistovaly. Na desce stálo: "Tato plocha je památná jako svatostánek 238 000 osobám, které tu byly spáleny". Od tehdy se oficiální počet obětí musel pravidelně posouvat směrem dolů a teď stojí na čísle 20 600, z něhož většina zemřela ke konci války na tyfus a hladem. Toto snižování k deseti procentům původního počtu bude nepochybně pokračovat a jednoho dne se uplatní i při celkovém vymyšleném čísle šest milionů.

Dalším příkladem velkých oprav je současný odhad osvětimských obětí. Absurdní tvrzení o třech anebo čtyřech milionech už nejsou přijatelná ani pro Reitlingera. Celkový počet obětí teď odhaduje na 600 000; a i když je toto číslo stále extrémně zveličené, je to důležité ubrání a dají se očekávat i další postupy. Sám Shirer cituje poslední Reitlingerův odhad, ale to se neshoduje s jeho dřívějším tvrzením, že polovina z toho počtu, okolo 300 000 maďarských židů, byla údajně "zabita za 46 dní" - největší příklad nejnespolehlivějšího nesmyslu, který je k této věci napsaný.

## LIDSKÉ PODMÍNKY

To, že ke konci války zahynulo v chaotických podmínkách několik tisíc obyvatel tábora, nás přivádí k otázce o jejich podmínkách během války. Ty byly v nespočetných knihách velmi hrozného a ošklivého druhu schválně zfalšovány. Zpráva Červeného kříže, prozkoumaná později, na závěr ukazuje, že během války byly tábory řádně řízené. Pracující obyvatelé dostávají i během roků 1943 a 1944 denní dávku ne méně jak 2 750 kalorií, což je víc než dvojnásobek průměrné civilní dávky v okupovaném Německu po roce 1945. Obyvatelstvo bylo pod pravidelnou zdravotní péčí a ti, kteří vážně onemocněli, byli přeloženi do nemocnice. Narozdíl od sovětských táborů všichni obyvatelé mohli dostat od Speciální podpůrné divize červeného kříže balík s jídlem, oblečením a lékařským materiálem. Úřad veřejné žaloby vedl důkladně vyšetření každého případu kriminálního charakteru a ti, kteří byli uznáni nevinnými, byli osvobozeni z obvinění a ty, kteří byli uznaní jako vinní z těžkých trestných činů, odsoudil vojenský soud a nakonec byli popraveni. V kolbenských federálních archivech je Himmlerův příkaz z ledna 1943 týkající se poprav a souhlasí, že "žádná brutalita není dovolená" (Manvell & Frankl, viz str. 312). Příležitostně se udála nějaká brutalita, ale takové případy okamžitě pečlivě prozkoumal soudce S.S. Konrad Morgen z Úřadu říšské kriminální policie, jehož prací bylo vyšetřovat nesrovnalosti v různých táborech. Sám Morgen obžaloval buchenwaldského velitele Kocha z výtržnosti v jeho táboře a na tento proces byla přizvána i německá veřejnost. Je důležité, že Oswald Pohl, správce systému koncentračních táborů, se kterým bylo v Norimberku tak hrubě zacházeno, se přikláněl k potrestání Kocha trestem smrti. Ve skutečnosti odsoudil soud S.S. Kocha na smrt, ale byla mu místo toho dána možnost sloužit na ruské frontě. Avšak předtím, než to mohl udělat, princ Waldeck, krajský vůdce S.S., vykonal jeho popravu. Tento případ je dostatečným důkazem toho, s jakou vážností se S.S. dívalo na nepotřebnou brutalitu. Během války se kvůli zabránění výtržnostem vedlo několik podobných soudních žalob S.S. a před rokem 1945 se vyšetřovalo víc jak 800 případů. Morgen v Norimberku svědčil, že o převládajících podmínkách v táboře osobně diskutoval se stovkami jejich obyvatel. Zjistil, že ohledně nemocnice tam byly nějaké menší připomínky a všiml si, že tempo a výkon byly při nucených pracích o moc nižší než mezi německými občanskými zaměstnanci.

Pinterovy důkazy a důkaz kardinála Faulhabera byly předloženy tak, aby zneváţily obvinění o vyhlazování v Dachau a abychom viděli, jak počet obětí tohoto tábora postupně klesá dolů. Ve skutečnosti může být tábor v Dachau, nedaleko Mnichova, brán jako průměrný příklad internačních míst. Nucená práce v továrnách a dílnách byla každodenním úkolem, ale komunistický vůdce Ernst Ruff ve svém přísežném prohlášení z 18. dubna 1947 v Norimberku svědčil, že zacházení s vězni během popsaných prací jako i v celém táboře Dachau zůstalo lidské. Tajný polský vůdce Jan Piechowiak, který byl v Dachau od 22. května 1940 až do 29. dubna 1945, také 21. května 1946 svědčil, že se s vězni dobře zacházelo, a že táboroví zaměstnanci S.S. byli "disciplinovaní". Berta Schirotschin, která během války pracovala v potravinářské službě v Dachau, svědčila, že až do roku 1945, i přes zvyšující se bídu v Německu, pracující obyvatelé dostávají každé ráno o 10. hodině svačinu.

Ve všeobecnosti stovky přísežných prohlášení z Norimberku svědčí o lidských podmínkách, které převládaly v koncentračních táborech; ale důraz se stále kladl jen na ty, které na německé velení vrhaly zlý stín a mohly být použité pro cílenou propagandu. Studia dokumentů také ukazují, že židovští svědci, kteří se pohoršovali nad jejich deportací a umístění ve vězeňských táborech, měli skon obrovsky zveličovat tvrdost jich podmínek, přičemž členové jiných národností, kteří tam byli internováni z politických příčin již výše uvedených, poskytli ve všeobecnosti ještě kolísavější obraz. V mnoha případech vězni, jako například Charlotte Bormannová, jejichž zážitky se neshodovaly s popisem, který byl předložený v Norimberku, nebyli připuštěni ke svědectví.

## NEODVRATITELNÝ CHAOS

Klidná situace, která převládala v německých koncentračních táborech, se pomalu v posledních strašných měsících roku 1945 hroutila. Zpráva Červeného kříže z roku 1948 vysvětluje, že nálety spojenců paralyzovaly transportační a komunikační systémy Říše, takže se do táborů nedostávalo žádné jídlo a hlad si vyžádal narůstající počet obětí nejen

ve vězeňských táborech, ale i mezi německým obyvatelstvem. Tato hrozná situace v táboře byla doprovázena velkou hustotou obyvatel a z toho vyplývajícím vypuknutím tyfové epidemie. Přelidnění bylo výsledkem toho, že vězni z východních táborů, například z Osvětimi, byli před ruským postupem evakuováni na západ. Kolony takových unavených lidí přišly do několika německých táborů jako Belsen a Buchenwald, které se samy nacházely ve stavu velkých těžkostí. V těchto měsících byl hlavní belsenský tábor, nedaleko města Brémy, v chaotických podmínkách a Himmlerův lékař Felix Kersten, antinacista, vysvětluje, že nešťastné pojmenování "tábor smrti" znamenalo jedině zuření tyfové epidemie, která tam vypukla v březnu 1945 (Memoirs 1940 - 1945 (Paměti 1940 - 1945), Londýn, 1956). Tyto strašlivé podmínky si nepochybně vyžádaly několik tisíc obětí na životech a tyto podmínky jsou ukazovány na fotografiích s vysílenými lidskými bytostmi a hromadami mrtvol, které propagandisté s potěšením ukazují s tvrzením, že to jsou oběti "vyhlazování".

Překvapující čestná zpráva o situaci v Belsenu se v roce 1945 objevila v Dějinách druhé světové války (svazek 7, č. 15) od Russela Bartona, tehdejšího správce a konzultanta psychiatra v nemocnici Severalls v Essexe, který po válce jako medik strávil v táboře jeden měsíc. Jeho prohlášení živě zobrazuje skutečné příběhy o úmrtnosti, která se ke konci války v takových táborech vyskytovala a jak k těmto extremním podmínkám, které tam převládaly, došlo. Dr. Barton vysvětluje, že když v roce 1945 převzal velení v Belsenu, "tak si myslel, že v táboře byly nějaké ukrutnosti", kromě disciplíny a těžké práce. "Mnoho lidí" píše Dr. Barton, "popsalo podmínky vězňů tak, aby schválně poškodili Němce... Obyvatelé táborů horlivě citovali příklady brutality a zanedbávání a novináři z různých zemí, kteří tábor navštěvovali, podávali tamní situaci podle potřeby propagandy u nich doma."

Avšak Dr. Barton objasňuje, že podmínkám hladovění se za těchto okolností nedalo vyhnout a že se odehrávala jen v měsících v roce 1945. "Z rozhovorů s vězni se zdálo, že podmínky v táboře nebyly až do konce roku 1945 až tak zlé. Mezi borovicovými stromy byly postaveny chatrče, z nichž byla každá zaopatřena laboratořemi, umyvadly, sprchami a pecemi na topení." Příčina nedostatku jídla je také vysvětlena: "Německými důstojnickými lékaři mi bylo řečeno, že během několika měsíců bylo dovážení potravy do tábora složité. Na všechno, co se pohnulo, byla s největší pravděpodobností shozena bomba... Byl jsem překvapený, když jsem našel záznamy staré dva a nebo tři roky, kde stálo, že každý den se tam vařila obrovská množství jídel. Od té doby jsem byl přesvědčený, narozdíl od populárního názoru, že tam nikdy neexistovala politika úmyslného vyhlazování. Proč potom tolik lidí trpělo na podvýživu ?... Hlavní příčiny takového stavu byly v Belsenu nemoci, velké přelidnění, nedostatek zákonů a pořádku ve vnitřních chatrčích a nedostatek zásoby jídla, vody a léků". Nedostatek pořádku, který vedl k výtržnostem při rozdělování jídla, potlačili Britové palbou z automatických zbraní a ukázáním síly, když se britské tanky a obrněná vozidla dostaly do tábora.

Kromě toho, za těchto okolností neodvratných smrtí, Glyn Hughes odhaduje, že asi "dalších tisíc bylo zabito kvůli dobrotě anglických vojáků, kteří jim dávali vlastní příděly a čokolády." Jako muž, který byl v Belsenu, si Dr. Barton velmi dobře uvědomuje lži bajek o koncentračních táborech a uzavírá: "Pokoušejíc se odhadnout příčiny toho, co se odehrávalo v Belsenu, se musíte mít na pozoru před hrozným popisem pro cíle propagandy, která ukazuje masy vyhladovělých těl." Mluvit o těchto podmínkách "naivně v termínech ´dobrý´ a nebo ´zlý´ znamená ignorovat základní skutečnosti..."

## ZFALŠOVANÉ FOTOGRAFIE

Nejen že byly takové situace jako ty v Belsenu hanebně využívané k cílené propagandě, ale tato propaganda také používala úplně zfalšované fotografie a filmy o ukrutnostech v táborech. Ve skutečnosti se extrémní belsenské podmínky odehrávaly ve velmi málo táborech, většinu táborů ty největší těžkosti nepostihly a jejich obyvatelé přežili v dobrém zdraví. Jako výsledek byly na zveličování používány falzifikáty. Ohromující příklad takového falzifikátu byl 29. října 1948 odhalený v britském listu Catholic Harald. Stálo tam, že v Casseli, kde byl každý dospělý Němec přinucený vidět film o "hrůzách" v Buchenwaldu, viděl jeden doktor z Goettigenu sám sebe na plátně, jak si prohlíží oběti. Ale on sám v Buchenwaldu nebyl. Po chvíli překvapení usoudil, že to, co viděl, byla část filmu natočená po otřesném spojeneckém náletu na Drážďany z 13. února 1945, kde dotyčný doktor pracoval. Tento film byl 19. října 1948 promítaný v Casseli. Po náletu na Drážďany, který zabil rekordních 135 000 lidí, hlavně žen a dětí na útěku, byla během několika týdnů pálena těla obětí v jamách, do kterých se vešlo asi 400 až 500 lidí. To byly scény, které měly pocházet z Buchenwaldu a které doktor poznal.

Falšování fotografií o ukrutnostech z válečných dob není novinka. Pro širokou informaci se čtenáři doporučuje přečíst kniha Arthura Ponsonbyho Falsehood in Wartime (Lži o válečných dobách), Londýn, 1928), která odhaluje zfalšované fotografie o německých ukrutnostech z 1. světové války. Ponsonby uvádí výmysly jako "továrna na lidské mrtvoly" a "bezruká belgická dvojčata", které podezřele připomínají propagandu o nacistických "ukrutnostech". F. J. P. Veale ve své knize vysvětluje, že falešný "hrnec s lidským mýdlem", který v Norimberku celkem vážně předložila ruská obžaloba, byl výmysl, který se ztotožňoval s britskou fámou o "továrně na lidské mrtvoly", ve které prý Němci jako upíři získávali ze zpracovaných mrtvol různé výrobky (Veale, viz str. 192). Za toto obvinění se musela britská vláda po roce 1918 omluvit. V roce 1945 znovu ožilo v příběhu o stínítkách vyrobených z lidské kůže, což bylo přesně tak falešné, jako i sovětské "mýdlo z lidí". Ve skutečnosti podávají Manvell a Frankl neochotně přiznání, že důkaz o stínítkách z buchenwaldského procesu "se později ukázal jako pochybný" (Neporovnatelný zločin, str. 84). Jistý Andreas

Pfaffeberger to uvedl ve svém "přísežnému prohlášení". O tomto druhu důkazů jsme už mluvili, ale generál Lucius Clay v roce 1948 připustil, že přísežná prohlášení používaná na procesech se po důkladném prozkoumání ukázala jako velké žvásty.

Vynikající práci o zfalšovaných fotografiích o ukrutnostech týkajících se mýtu o šesti milionech odvedl Udo Walendy ve svojí knize Bild ´Dokumente´ für Geschichtsschreiburg? (Obrazové ´dokumenty´ pro psaní historie?), Vlotho/Weser, 1973) a z velkého množství uvedených příkladů představujeme jeden i v této knize. Původ první fotografie je neznámý, ale ta druhá je fotomontáž. Bližší prozkoumání okamžitě odhaluje, že stojící postavy byly převzaty z první fotografie a před ně byla položena hromada mrtvol. Stěna byla přemístěna a takto vznikla úplně nová hrůzná "fotografie". Tento do nebe volající podvod se objevuje na 341. straně knihy R. Schnabela o S.S., Macht ohne Moral: eine Dokumentation über die S.S. (Moc bez morálky: dokumentace o S.S.), Frankfurt, 1957), s nadpisem "Mauthausen" (Walendy uvádí ještě dalších osmdesát příkladů v schnabelově knize). Stejná fotografie se objevila v Proceedings of the International Military Tribunal (Spisy Mezinárodních válečných tribunálů), svazek XXX, str. 421), se stejným cílem ukázat tábor Mauthausen. Taky je bez jakéhokoliv ověření použita Eugenovem Aroneanuovem v dokumentech F. 321 pro Mezinárodní norimberský tribunál Konzentrationlager (Koncentrační tábor); Heinzovem Kühnichovem KZ - Staat (Stát koncentračních táborů), Berlín, 1960, str. 81); Václavem Bedrychem Mauthausen (Praha, 1959); a v knize Roberta Neumanna Hitler - Aufstieg und Undergana des Dritten Reichtes (Hitler - vzestup a pád Třetí Říše), Mnichov, 1961).

## 9. ŽIDÉ A KONCENTRAČNÍ TÁBORY: PRAVDIVÁ VÝPOVĚĎ ČERVENÉHO KŘÍŽE

Existuje jeden přehled o židovské otázce během 2. světové války a podmínkách v německých koncentračních táborech, který je nejčestnější a nejobjektivnější, třísvazkový Report of the International Comitee of the Red Cross on its Activities during the Second World War (Zpráva Mezinárodní komise červeného kříže o jeho aktivitách během druhé světové války), Ženeva, 1948). Tato podrobná zpráva z úplně neutrálního zdroje sloučila a rozepsala svoje nálezy ve dvou zprávách: Documents sur ľactivité du CICR en faveur des civils detenus dans les camps de concentraton en Allemagne 1939-1945 (Ženeva, 1946) a Inter Arma Caritas: the Work of the ICRC during the Second World War (Ženeva, 1947). Tým autorů, kterému předsedal Fréderic Siordet, na úvodních stranách zprávy vysvětluje, že jejich cílem byla, v tradicích Červeného kříže, přísná neutralita, a v tom spočívá její obrovská hodnota.

Mezinárodní komise červeného kříže (ICRC) se v roce 1929 úspěšně zúčastnila Ženevského vojenského sjezdu, aby získala přístup k civilním vězňům, které ve střední a západní Evropě zadržovaly německé úřady. Naopak ICRC nebyla schopná získat jakýkoliv přístup do Sovětského svazu, který usnesení sjezdu nepřijal. Miliony civilistů a vojenských zajatců zadržovaných v SSSR, o jejichž podmínkách se vědělo, že jsou jedny z nejhorších, byly tímto úplně odříznuty od jakéhokoliv mezinárodního spojení a nebo dozoru.

Zpráva Červeného kříže je první, ve které jsou opodstatněny okolnosti, za kterých byli židé dopraveni do koncentračních táborů, tzv. jako nepřátelští cizinci. Při popisování dvou typů jako kategorii civilních zajatců rozeznává zpráva druhý typ jako "Civilisti deportovaní z administrativních důvodů (v němčině "Schutzhäftlinge"), jejichž zatčení mělo politický a nebo rasový charakter, neboť jejich přítomnost byla považována jako nebezpečí vůči státu a nebo okupační síly" (svazek III, str. 73). Pokračuje, že tyto osoby "se nacházely ve stejném stavu, jako osoby zatčené a nebo uvězněné podle zákona z bezpečnostních důvodů" (str. 73).

Zpráva přiznává, že na začátku se Němci zdráhali povolit Červenému kříži inspekci lidí, kteří byli uvězněni z bezpečnostních důvodů, ale ve druhé polovině roku 1942 obdržela ICRC od Německa důležité povolení. Od srpna 1942 měl dovoleno distribuovat balíčky s jídlem do hlavních koncentračních táborů v Německu a počátkem února 1943 bylo toto povolení rozšířeno na všechny tábory a věznice (svazek III, str. 78). ICRC se co nejdřív spojila s velitely táborů a začala je podporovat jídlem, což fungovalo až do posledních měsíců roku 1945 a židovští zajatci se doslova vrhli do psaní děkovných dopisů.

## PŘÍJEMCI BALÍKŮ ČERVENÉHO KŘÍŽE BYLI ŽIDÉ

Ve zprávě se uvádí, že "denně bylo zabaleno 9 000 balíků. Od jara 1943 do května 1945 bylo do koncentračních táborů posláno asi 1 200 000 balíků s celkovou hmotností 4 500 tun." (svazek III, str. 80). Kromě jídla obsahovaly i oblečení a léky. "Balíky byly poslány do táborů Dachau, Buchenwald, Sangerhausen, Sachsenhausen, Oranienburg, Flossenburg, Landsbergam-Lech, Flöha, Ravensbrück, Hamburg-Neuengamme, Mauthausen, Terezín, Osvětim, Bergen-Belsen, do táborů v blízkosti Vídně a ve středním a jižním Německu. Hlavními příjemci byli Belgičané, Holanďané, Francouzi, Řekové, Italové, Norové, Poláci a hlavně židé" (svazek III, str. 83). Během války "komise rozbírala a rozdělila v podobě pomocných příspěvků víc jak 20 milionů švýcarských franků, které dostala od židovských sociálních organizací, hlavně od americké Komise společné distribuce z New Yorku" (svazek I, str. 644). Této organizaci povolila německá vláda řídit v Berlíně svoji kancelář a to až do doby, dokud nevstoupili Američané do války. ICRC prohlásila, že stáhnutí jejích rozsáhlých podpůrných operací pro židovské zajatce nebylo ze strany Německa, ale kvůli nepřístupné spojenecké blokádě v Evropě. Většinu nákupů potravin byla uskutečněna v

Rumunsku, Maďarsku a na Slovensku.

ICRC udělila zvláštní pochvalu bohatým podmínkám, které až do její poslední návštěvy v dubnu 1945 převládaly v Terezíně. Tento tábor, "kde bylo z různých zemí deportováno 40 000 židů, byl poměrně privilegovaným ghettem" (svazek III, str. 75). Podle zprávy "delegáti komise mohli navštívit tábor v Terezíně, který byl jen pro židy a vládly tam zvláštní podmínky. Z informací, které posbírala komise, byl tento tábor založen jako experiment, který uskutečnili jistí vůdcové Říše... Tito muži si přáli dát židům prostředky na založení komunálního života ve městě s jejich vlastní správou a možností skoro úplné autonomie... Dva vyslanci navštívili tento tábor 6. dubna 1945. Potvrdili příznivý dojem, který získali už během první návštěvy" (svazek I, str. 642).

ICRC také udělila pochvalu režimu Iona Antonesca ve fašistickém Rumunsku, kde mohla komise rozšířit svoji pomoc mezi 180 000 rumunských židů, a to až do dob sovětské okupace. Pomoc byla potom ukončena a komise hořce poznamenala, že se nikdy nepodařilo "poslat něco takového do Ruska" (svazek II, str. 62). Taková situace se vztahovala na mnoho německých táborů po jejich "osvobození" Rusy. Poté, kdy bylo po začátku sovětské okupace mnoho zajatců evakuováno na západ, obdržela ICRC objemný příliv pošty z Osvětimi. Ale snahy Červeného kříže poslat pomoc zajatcům, kteří byli v Osvětimi a zůstali pod sovětskou kontrolou, byly marné. Avšak balíky s jídlem byly ještě poslány bývalým obyvatelům Osvětimi, kteří byli převezeni do táborů jako Buchenwald a Oranienburg.

## ŽÁDNÉ DŮKAZY O GENOCIDĚ

Jedna z nejdůležitějších stránek zprávy červeného kříže je, že objasňuje pravdivé příčiny událostí, které se ke konci války v táborech nepochybně staly. Zpráva říká: "V chaotických podmínkách, ve kterých se Německo během invaze v posledních měsících války nacházelo, nedostaly tábory žádné zásoby jídla a hlad si vyžádal zvyšující počet obětí. Německá vláda, sama znepokojená touto situací, naposled informovala ICRC 1. února 1945... V Březnu 1945 přinesly rozhovory mezi prezidentem ICRC a generálem S.S. Kaltenbrunnerem ještě rozhodnější výsledky. Podporu mohla nadále poskytovat ICRC a do každého tábora byl povolán jeden vyslanec..." (svazek III, str. 83). Je jasné, že německé úřady i přes většinu problémů maximálně ulehčovaly tuto strašnou situaci. Červený kříž je celkem přesný, když uvádí, že pomoc s jídlem byla v té době zastavena kvůli spojeneckému bombardování německých transportů a v zájmu internovaných židů protestoval 15. března 1944 proti "barbarské vzdušné válce spojenců" (Inter Arma Caritas, str. 78). Kolem 2. října 1944 varovala ICRC německé ministerstvo zahraničních věcí o hrozném úpadku německého transportačního systému prohlášením, že podmínky hladomoru se pro lidi v Německu staly nezvratnými.

Co se týče teto podrobné třísvazkové zprávy, je důležité zdůvodnit, že vyslanci Mezinárodního červeného kříže nenašli v táborech v okupované Evropě, v těch, které byly pod správou Trojpaktu, ani jediný důkaz o úmyslné politice vyhlazování židů. Ani v jedné ze svých 1 600 stran nevzpomíná zpráva nějakou takovou věc, jako je plynová komora. Přiznává, že židé, jako mnoho jiných národností zapletených do války, trpěli bídou a nedostatkem, ale jeho úplné mlčení o nějakém plánovaném vyvražďování je samo o sobě dostatečné vyvrácení mýtu o šesti milionech. Jako zástupci z Vatikánu, se kterými spolupracovali, tak i Červený kříž považoval za nemožné, aby připustili vykonávání genocidy, která se podle některých zdrojů stala rozkazem dne.

Co se týče množství úmrtnosti, zpráva poukazuje, že většina židovských doktorů z táborů byla použita při bojích na východní frontě, takže v roce 1945, když vypukla tyfová epidemie, nebyli k dispozici (svazek I, str. 204). Mimochodem, taktéž je často tvrzeno, že masové popravy byly vykonávány v plynových komorách rafinovaně zamaskovaných jako sprchy. Zpráva toto nepodložené tvrzení považuje za nesmysl. "Nejen prostory na umývání, ale i instalace pro koupelny, sprchy a pracovny byly delegáty prošetřeny. Často se museli dožadovat, aby udělali armatury ještě jednoduší a aby je opravili a nebo zvětšili" (svazek III. str. 594).

## NE VŠICHNI BYLI INTERNOVÁNI

Třetí svazek zprávy červeného kříže, kapitola č. III (I. Židovská civilní populace) se zabývá "pomocí, která byla dána židům, jenž byli na svobodě", a tato kapitola celkem objasňuje, že do internačních táborů nebyli v žádném případě umístněni všichni evropští židé, ale že někteří z nich, i když byli vystaveni určitým omezením, zůstali součástí civilního obyvatelstva. To ale přímo odporuje "důkladnosti" údajného "vyhlazovacího programu" a ve zfalšovaných Hoessových pamětech se tvrdí, že Eichmann chtěl se svojí posedlostí získat "každého žida, který byl v jeho dosahu". Například o Slovensku, které měl na starost Dieter Wisliczeny, zpráva uvádí, že "povolení zůstat v zemi měla velká část židovské menšiny a v té době bylo Slovensko považováno za něco jako nebeské útočiště pro židy a to hlavně pro ty, kteří přicházeli z Polska. Zdá se, že ti židé, kteří zůstali na Slovensku, byli až do srpna 1944, kdy se tam uskutečnilo povstání proti německým silám, v úplném bezpečí. I když je pravdou, že vydáním zákona z 15. května 1942, který se týkal internování několika tisíc židů, tito lidé byli zadržováni v táborech s poměrně dobrým jídlem a ubytováním a zajatci mohli dobrovolně vykonávat placenou práci, jejíž podmínky a platové požadavky byly podobné těm na volném

pracovním trhu" (svazek I, str. 646).

Nejenže se velký počet z těchto přibližně tří milionů vyhnul uvěznění, ale emigrace židů pokračovala i během války hlavně přes Maďarsko, Rumunsko a Turecko. A co víc, emigraci z území, která předtím okupovali Němci, ulehčila také Říši, jako tomu bylo v případě polských židů, kteří utekli do Francie ještě předtím, než bylo Polsko okupované. "Židé z Polska, kteří se nacházeli ve Francii a obdrželi vstupní vízum do Spojených států, byli zadržováni německými okupačními úřady, které později uznaly platnost asi třem tisícům cestovních pasů, které židům vydali konzultanti jihoamerických států" (svazek I, str. 645). Tito židé byli jako budoucí američtí obyvatelé uvězněni v táboře pro americké cizince v jižní Francii ve městě Vittel.

Emigrace evropských židů zejména z Maďarska pokračovala i během války a německé úřady jí nekladly vůbec žádné překážky. "Až do března 1944," říká zpráva červeného kříže, "mohli židé, kteří měli vízum do Palestiny, svobodně opustit Maďarsko" (svazek I, str. 648). I po nahrazení Horthyho vlády v roce 1944 (kvůli pokusu o příměří se Sovětským svazem) vládou ještě víc závislou na německých úřadech emigrace židů ještě stále pokračovala. Komise ochraňovala záruky Spojených států i Británie, "aby všemi způsoby podporovala emigraci židů z Maďarska," a od vlády USA obdržela ICRC zprávu, kde stálo, že "Vláda Spojených států... výslovně opakuje svoji záruku, že udělá přípravy na péči o všechny židy, kteří mají za současných okolností povolení odejít" (svazek I, str. 649).

## 10. PRAVDA NAKONEC: PRÁCE PAULA RASSINIERA

Bez jakýkoliv pochybností je nejdůležitější a nejpravdivější studií o otázce vyhlazování práce francouzského historika profesora Paula Rassiniera. Pozoruhodná hodnota jeho práce spočívá v tom, že Rassinier sám poznal život vězně v německém koncentračním táboře a také, že jako socialistického intelektuála a antinacistu ho nemůže nikdo obvinit z toho, že by obhajoval Hitlera a národní socialismus. Až do svojí smrti v roce 1966 strávil Rassinier svoje poválečné roky obhajováním spravedlnosti a historické pravdy a výzkumem, který vyloženě odmítal mýtus o šesti milionech a legendy o nacistickém démonismu.

Od roku 1933 až do roku 1943 byl Rassinier profesorem historie na College d´enseignement v Belforte, na akademii de Besancon. Během války se zapojil do odbojové činnosti, až dokud ho 30. října 1943 nezatklo Gestapo a potom byl až do roku 1945 umístněný v koncentračním táboře Buchenwald a Dora. Ke konci války dostal v Buchenwaldu tyfus, který tak podlomil jeho zdraví, že už dál nemohl pokračovat v učení. Po válce byl Rassinier odměněný vyznamenáním Medaille de la Résistance a Reconnaisance Francaise a byl ve francouzské komoře poslanců, ze které ho v listopadu 1946 vyhnali komunisti.

Rassinier se potom pustil do své významné práce, která se zabývala systematickou analýzou údajných krutostí Němců během války, ale hlavně domnělým "vyhlazováním" židů. Jeho díla jsou samozřejmě velmi málo známá; jen zřídka byly jeho práce přeloženy do jiných jazyků a v angličtině se neobjevila ani jedna jeho práce. Jeho nejdůležitější díla jsou: Le Mensonge d´Ulysse (Odysea lži, Paříž, 1949), prozkoumání podmínek v koncentračních táborech, které byly založeny na jeho vlastních zkušenostech; a Ulysse trahi par le Siens (1960), pokračování, které nadále odmítalo podvody propagandy týkající se koncentračních táborů. Jeho velkolepá práce byla zakončena dvěma závěrečnými pracemi, Le Véritable Procés Eichmann (1962) a Le Drame des Juifs européen (1964), ve kterých Rassinier pomocí pečlivých statistických analýz odhaluje nečestné a nedbalé překrucování faktů o osudu židů. Poslední práce se také zabývá politickou a finanční důležitostí legendy o vyhlazování a izraelským a komunistickým vykořisťováním s jeho pomocí.

Jednou z mnohých zásluh Rassinierovy práce je vyvrácení mýtu o celkové německé "zkaženosti"; s ničivou sílou odhaluje, jak byla historická pravda zahlazena a nahrazena neproniknutelnou oponou partyzánské propagandy. Jeho zkoumání nakonec ukazuje, že osud židů během 2. světové války, jednou a pro vždy osvobozený od zkreslení a zmenšený do správných rozměrů, ztrácí svůj chvástající se "objem" a už se na něj dívá jako na jeden z mnohých skutků v o mnoho větší a širší tragédii. Na svém rozsáhlém přednáškovém turné po Západním Německu na jaře 1960 zdůraznil profesor Rassinier svému německém publiku, že už je nejvyšší čas na znovuzrození pravdy o legendě vyhlazování, a že sami Němci by s tím měli začít co nejdřív, než se toto nepodložené tvrzení stane úplně neodstranitelnou skvrnou na jméně Německa v očích celého světa.

## PODVODY S "PLYNOVÝMI KOMORAMI"

Rassinier nazval svoji první knihu Odyssea lží jako přirovnání ke skutečnosti, že cestovatelé se stále vracejí s neuvěřitelnými příběhy a až do svojí smrti vyšetřoval všechny příběhy literatury o vyhlazování a pokoušel se vystopovat jejich autory. Ihned vyvrátil extravagantní tvrzení Davida Rousseta o plynových komorách v Buchenwaldu, která byla uvedena v knize The Other Kingdom (Jiné království, New York, 1947), a jako bývalý obyvatel Buchenwaldu Rassinier dokázal, že tam neexistovaly žádné takové věci (Le Mensoge d´Ulysse, viz str. 209).

Rassinier také vystopoval Abbého Jean-Paula Renarda a zeptal se ho, jak může s jistotou tvrdit ve své knize Chaines et Lumieres, že Buchenwaldu byly v činnosti plynové komory. Renard odpověděl, že o jejich existenci mu řekli jiní a i přesto chtěl vystupovat jako svědek o věcech, které nikdy neviděl (viz. str. 209).

Rassinier také prošetřil tvrzení Denisy Dufournierové v její knize Ravensbrück: The Women´s Camp of Death (Ravensbrück: Ženský tábor smrti, Londýn, 1948) a znovu zjistil, že autorka nemá o plynových komorách žádný jiný důkaz, kromě nejasných "bludů", o kterých Charlotte Bormannová uvedla, že je schválně rozšiřovali komunističtí političtí vězni. Podobné prošetření bylo vykonané i s knihami This was Auschwitz: The Story of a Murder Camp (Londýn, 1946) od Philipa Friedmana a The Theory and Practice of Hell (New York, 1950) od Eugena Kogona a zjistil, že ani jeden z těchto autorů se nemůže prokázat autentickým svědkem, který by v Osvětimi viděl na vlastní oči plynovou komoru a ani tito autoři neviděli nikdy v životě nějakou takovou věc. Rassinier vzpomíná Kogonovo tvrzení, že nebohý bývalý vězeň Janda Weiss řekl Kogonovi mezi čtyřmi očima, že v Osvětimi viděl na vlastní oči plynovou komoru. Ale samozřejmě, když byla tato osoba po smrti, Rassinier nebyl schopný prošetřit toto tvrzení. Ovšem byl schopný bavit se s Benediktem Kautskym, autorem knihy Teufel und Verdammte, který tvrdil, že v Osvětimi prý byly vyvražděny miliony židů. Avšak Kautsky jen přiznal, že to napsal ve své knize, a vymluvil se, že toto tvrzení je založené na tom, co mu "řekli" jiní.

Další autorem knih o vyhlazování je Miklos Nyizli a jeho kniha Osvětimský doktor, ve které se nachází mnoho zfalšovaných faktů a evidentní protiřečení a nejhanebnější lži ukazují, že autor mluví o místech, která s největší pravděpodobností nikdy neviděl (Le Drame des Juifs européen, str. 52). Podle tohoto "Osvětimského doktora" bylo během čtyř a půl roku každý den vyhubeno 24 000 obětí, což je obrovský postup z 24 000 vyhlazených každý den během dvou a půl roku podle Olgy Lengyelové. Do roku 1945 by to znamenalo 41 milionů obětí, dvaapůlkrát víc, než jaká byla celosvětová předválečná židovská populace. Když se Rassinier pokoušel vypátrat tohoto divného "svědka", bylo mu řečeno, že "krátce před vydáním knihy zemřel". Rassinier je přesvědčený, že to není nic jiného než vymyšlená postava.

Od války Rassinier cestoval po Evropě, aby našel někoho, kdo během 2. světové války viděl v německých koncentračních táborech na vlastní oči vyhlazování v plynové komoře, ale nikdy takovou osobu nenašel. Zjistil, že ani jeden z autorů, kteří obviňovali Němce z vyhlazení milionů židů, neviděl nikdy žádnou plynovou komoru, a už vůbec ne v činnosti, a ani jeden z těchto autorů se nemůže prokázat svědkem, který by něco takového viděl na vlastní oči. Bývalí vězni jako Renard, Kautsky a Kogon nikdy nezakládali svá tvrzení na tom, co oni sami viděli, ale stále jen na tom, co "slyšeli" od jiných, vždy ze "spolehlivých" zdrojů, které jsou zvláštní shodou pokaždé mrtvé, takže nejsou stavu potvrdit a nebo vyvrátit jejich tvrzení.

Určitě ten nejdůležitější fakt, který vychází najevo a o kterém není vůbec žádných pochyb, je důkaz o vyložených podvodech s "plynovými komorami". Vážná vyšetřování vykonaná přímo v táborech s určitostí ukazovala, že přes prohlášení "svědků" jmenovaných výše, v německých táborech Buchenwald, Bergen-Belsen, Ravensbrück, Dachau, Dora anebo Mauthausen neexistovaly žádné plynové komory. Tento fakt, na který jsme už poukazovali, předložil Stephen Pinter a přijal ho i Institut současné historie v Mnichově. Ale Rassinier poukazuje, že i přesto na Eichmannově procesu tito "svědkové" znovu tvrdili, že v Bergen-Belsenu viděli vcházet vězně do plynové komory. Co se týče východních táborů v Polsku, Rassinier ukazuje, že jediným důkazem potvrzujícím existenci plynových komor v táborech Treblinka, Chelmno, Belzec, Majdanek a Sobibor jsou již výše vzpomenuté nedůvěryhodné paměti Kurta Gersteina. Původní tvrzení, později odvolané, uvádělo absurdních 40 milionů lidí vyhlazených během války, přičemž v jeho prvních podepsaných pamětech počet snížil na 25 milionů. Další snížení bylo vykonáno v druhých pamětech. Autentičnost těchto dokumentů byla tak pochybná, že je nepřijal ani Norimberský soud, přesto jsou ještě stále v oběhu ve třech rozdílných verzích, jedna v němčině (distribuované na školách) a dvě ve francouzštině, ale ani jedna se neshoduje s tou druhou. Německá verze vystupovala na Eichmannově procesu v roce 1961 jako "důkaz".

Nakonec Rassinier přenáší pozornost na důležité přiznání Dr. Kuboveho, ředitele Centra současných židovských dokumentací v Tel-Avivu, udělané 15. prosince 1960 v La Terre Retrouvée. Dr. Kubovy přiznává, že od Hitlera, Himmlera, Heydricha a nebo Göringa neexistuje ani jediný rozkaz k vyhlazování (Le Drame des Juifs européen, str. 31,39).

## ODMÍTNUTÍ KLAMU O "ŠESTI MILIONECH"

Co se týče strašidelné propagandy o šesti milionech, profesor Rassinier ji odmítá na základě extrémně detailních statistických analýz. Poukazuje, že toto číslo bylo klamně založené na jedné straně kvůli nafouknutí předválečné židovské populace s tím, že všechny emigrace a evakuace byly ignorovány, a na straně druhé také kvůli stejné ignoraci počtu pozůstalých v roce 1945. Takové metody používal i Světový židovský kongres. Rassinier též odmítl jakékoliv písemné a nebo ústní doznání o šesti milionech pocházející ze skupiny "svědků" uvedených výše, neboť jejich doznání jsou plná nepřesností, jedno vyvrací druhé, jsou přehnaná a vymyšlená. Poskytuje třeba příklad obětí v Dachau, když uvádí, že v roce 1946 pastor Niemöller vícekrát zopakoval Auerbachových směšných údajných "230 800"

úmrtí, přičemž v roce 1962 uvedl mnichovský biskup Nuehäusseler ve svém kázaní, že "z 200 000 osob ze 36 národností, které tam byly umístněny" zemřelo jen 30 000 lidí (Le Drame des Juifs européen, str. 12). Dnes se odhad zmenšil o několik dalších tisíc a to rozhodně není konečné číslo. Rassinier uzavírá, že přiznání na podporu šesti milionů od odsouzených mužů jako Hoess, Hoettl, Wisliczeny a Hoellriegel, kteří čelili představě trestu smrti a nebo naději na obdržení odložení trestu a během svého vězení byli často mučeni, jsou úplně nedůvěryhodná.

Rassinier považuje za velmi důležité, že během Eichmannova procesu nebylo na soudu vzpomenuto číslo šest milionů. "Obžaloba na Jeruzalémském procesu byla cíleně oslabená o její hlavní trumf, údajné vyhlazení šesti milionů židů v plynových komorách. Uprostřed úplného duševního a materiálního chaosu si toto tvrzení získalo uznaní doslova den po válce. Dnes už byly zveřejněny mnohé dokumenty, které nebyly v čase Norimberských procesů dostupné, a které dokazují, že kdyby Hitlerův režim utiskoval a pronásledoval židy, určitě by to nemělo za následek šest milionů obětí" (viz str. 125).

S pomocí stovek stran plných statistických údajů v Le Drame des Juifs uzavírá profesor Rassinier, že počet židovských obětí během druhé světové války nemohl být vyšší jak 1 200 000 a poznamenává, že to nakonec uznalo za právoplatné i Světové centrum současných židovských dokumentací v Paříži. Avšak tento počet považuje za maximum a dává přednost spíše 896 892 obětí, které uveřejnil ve svojí studii o tom samém problému židovský statistik Raul Hilberg. Rassinier poukazuje, že stát Izrael i přesto všechno požaduje odškodné za šest milionů, za každou jednu údajnou oběť 5 000 marek.

## EMIGRACE: KONEČNÉ ŘEŠENÍ

Profesor Rassinier silně zdůrazňuje, že německá vláda neměla nikdy jinou politiku než emigraci židů z Evropy. Ukazuje, že po vyhlášení Norimberských rasových zákonů v září 1935 jednali Němci s Brity o přesunutí německých židů do Palestiny na základě Balfourské deklarace. Když to nevyšlo, požádali o to stejné další země, ale všechny odmítly (viz str. 20). Palestinský projekt znovu ožil v roce 1938, ale upadl, neboť Německo nepřevedlo za jejich odjezd základní 3 000 000 marek, jak to požadovala Británie, bez nějakého nároku na odškodné. Nehledě na tyto těžkosti se Německo rozhodlo vykonat emigraci většiny jeho židů hlavně do Spojených států. Rassinier se také odvolává na francouzské odmítnutí madagaskarského plánu ke konci roku 1940. "Ve zprávě z 21. srpna 1942 státního zástupce ministerstva zahraničních věcí Třetí Říše Luthera se rozhodlo, že by mohlo být možné jednat s Francií v tomto směru. Během celého roku 1941 Němci doufali, že by bylo možné znovuotevřít toto rokování a dovést ho do šťastného konce" (viz str. 108).

Po vypuknutí války židé, kteří, jak nám Rassinier sděluje, v roce 1933 vyhlásili ekonomickou a finanční válku Německu, byli umístněni do koncentračních táborů; "takovým způsobem jednají s nepřátelskými cizinci v čase války všechny země na světě... Rozhodlo se, že budou znovu roztříděni a posláni na práce do velkých ghett, které by se po úspěšné invazi do Ruska ke konci roku 1941 nacházelo v takzvaných východních teritoriích blízko bývalé hranice mezi Ruskem a Polskem: v Osvětimi, Chelmnu, Belzecu, Majdanku, Treblince atd... Tam by vyčkali konec války, kdy by se znovu otevřely mezinárodní diskuse, které by rozhodly o jejich další budoucnosti" (Le Véritable Procés Eichmann, str. 20). Rozkaz na tuto koncentraci ve východním ghettu vydal, jak bylo již dříve poznamenáno, Heydrichovi Göring a byl označen jako "předehra k úspěšnému konečnému řešení", jejich emigraci za oceán po skončení války.

## OBROVSKÉ PODVODY

Podle profesora Rassiniera má velký význam způsob, jakým je mýtus o vyhlazení schválně využíván na politické a finanční výhody a z toho obviňuje hlavně Izrael a Sovětský svaz. Vzpomíná, jak se po roce 1950 objevila celá hromada literatury o vyhlazení, a to pod pečetí dvou organizací, o kterých by i hlupák pochopil, že jsou si rovny. Jedna byla "Komise pro vyšetřování válečných zločinů a zločinců" založená pod komunistickou záštitou ve Varšavě, a druhá se jmenuje "Světové centrum současných židovských dokumentací" a svoje pobočky má v Paříži a v Tel-Avivu. Jejich publikace se objevují vždy v ten správný čas v tom správném politickém klimatu a Sovětský svaz je používá jako výstražné znamení před nacismem, což byl obyčejný manévr na odvrácení pozornosti od jejich vlastních aktivit.

A co se týče Izraele, Rassinier je přesvědčený, že mýtus o šesti milionech je inspirovaný čistě materiálním problémem. V Le Drame des Juifs européen (str. 31, 39) píše:

"...Je to jen jednoduchá otázka doložení úměrného počtu mrtvých těl, za které Německo platí Izraeli každý rok jako náhradu za křivdy, které mu nebyly ani morálně ani legálně spáchány, protože když se odehrály tyto údajné činy, neexistoval ještě žádný stát Izrael; takže se tu jedná o čistý a opovrženíhodný materiální problém.

"Možná zde můžu připomenout, že stát Izrael byl založen až v květnu 1948, a že židé byli součástí všech států kromě Izraele. Chtěl bych zdůraznit rozměry toho podvodu; na jedné straně platí Německo Izraeli sumy, které jsou vypočítané

na šesti milionech mrtvých, a na straně druhé, když nejméně čtyři pětiny z těch šesti milionů byly na konci války určitě naživu, Německo platí obrovské sumy jako náhradu obětem Hitlerovského Německa těm, kteří jsou ještě ve všech zemích světa naživu a stejně i právoplatným nárokovatelům těch, kteří zemřeli, což jednoduše znamená, že Německo platí dvakrát."

## ZÁVĚR

Zde bychom mohli v krátkosti sečíst fakta o židovských válečných obětech. V protikladu k číslu 9 milionů židů na německých okupovaných územích, které bylo předloženo na Norimberském a Eichmannově procesu, už bylo určeno, že po dlouhodobé emigraci žily v Evropě, bez sovětského Ruska, asi 3 miliony židů. I když jsou připočítaní židé z části Německem okupovaného Ruska (většina židů byla evakuována na území, které nepodléhalo německé kontrole), celkové číslo by nemělo převýšit počet čtyři miliony. Himmlerův statistik Dr. Richard Korherr a Světové centrum současných židovských dokumentací uvádí každý zvlášť číslo 5 550 000 a 5 294 000 v době, kdy Němci okupovali největší část území, ale obě zprávy obsahují dva miliony židů z Baltské oblasti a z východního Ruska, a to bez toho, aby braly ohled na vysoký počet těch, kteří byli evakuováni. Ale je to přinejmenším přiznání, že v celé Evropě a západním Rusku nebylo dohromady šest milionů židů.

Nic víc nezobrazuje upadající důvěryhodnost legendy o šesti milionech než fakt, že se obžaloba na Eichmannově soudu schválně vyhýbala zmínce o nějakém určitém počtu. A co víc, oficiální židovské odhady obětí se potichu ubírají směrem dolů. Naše analýza populačních a emigračních statistik a také studie švýcarského Baseler Nachrichten a profesora Rassiniera ukazují, že je celkově nemožné, aby počet židovských obětí překročil hranici jeden a půl milionu. Taky je velmi důležité, že Světové centrum současných židovských dokumentací v Paříži dnes uvádí, že během 2. světové války zemřelo ze všech důvodů 1 485 292 židů, a přestože je tento počet převysoký, aspoň nenese žádnou podobu s mýtem o šesti milionech. Jak již bylo vzpomenuto, židovský statistik Raul Hilberg odhaduje ještě menší počet - 896 892 obětí. Pomalu se to přibližuje ke skutečnému počtu a proces revize bude ještě s určitostí pokračovat.

Není žádných pochyb o tom, že během 2. světové války zahynulo několik tisíc židovských osob, ale musí se brát do úvahy, že zuřila válka, která měla na svědomí mnohem víc milionů obětí na obou stranách. Například můžeme poukázat, že během obklíčení Leningradu zemřelo 700 000 ruských civilistů a během vzdušných spojeneckých náletů a násilného navrácení do vlasti po druhé světové válce zemřelo 2 500 000 německých civilistů. Jiný neutrální zdroj Die Tat (Zurich, 19. leden, 1955), uvedl podle Mezinárodního červeného kříže "Počet obětí z důvodu politického, rasového a nebo náboženského pronásledování, které zemřely ve věznicích a nebo koncentračních táborech 1939 až 1945", je okolo 300 000, z nichž určitě nebyli všichni židé a toto číslo se jeví jako ten nejsprávnější odhad.

## VYMYŠLENÉ VYVRAŽĎOVÁNÍ

Samozřejmě, ta nejvhodnější otázka týkající se mýtu o vyhlazování je: kolik z těch třech milionů pod německou kontrolou přežilo rok 1945 ? Židovská Komise společné distribuce odhadovala číslo těch, co přežili, na jeden a půl milionu, ale to je teď úplně nepřijatelné. Je to dokázané i stále narůstajícím počtem židů, kteří požadují od vlády Západního Německa náhradu, tvrdíc, že údajně v letech 1939 až 1945 trpěli. V roce 1965 se počet těchto žadatelů zaregistrovaných u vlády Západního Německa ztrojnásobil a dosáhl počtu 3 375 000 (Aufbau, 30. června 1965). Od té doby už jen velmi těžko může existovat více pustošivý důkaz nejhanebnější falešnosti šesti milionů. Většina z těchto žadatelů jsou židé, takže nemůže být žádná pochybnost, že velká část těch třech milionů židů, kteří zažili nacistickou okupaci, je ve skutečnosti naživu. To je potvrzení faktu, že židovské oběti druhé světové války se mohou odhadovat jen v tisících. Je to určitě pro židy dostatečný neúspěch ? Kdo má právo míchat to s obrovským vymyšleným vyvražďováním, které na věčné časy označkuje náš velkolepý evropský národ hanbou a ještě jsou od něho za to požadované i falešné náhrady?

RICHARD HARWOOD je spisovatel a odborník na politické aspekty 2. světové války. Pan Harwood tento malý příspěvek s radostí věnuje velkolepému dílu Paula Rassiniera. Autor nyní pracuje na pokračování této série, studuje Hlavní Norimberský proces 1945 - 1946.